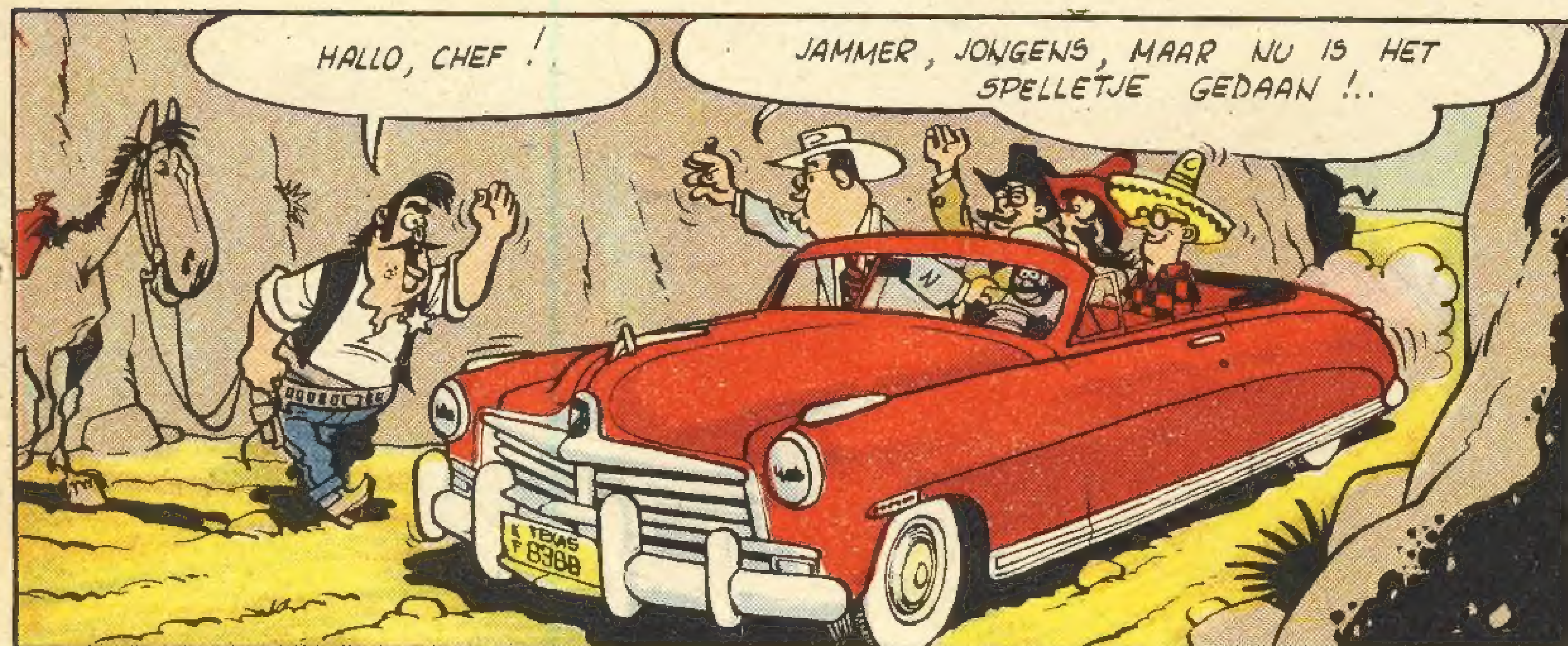
WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

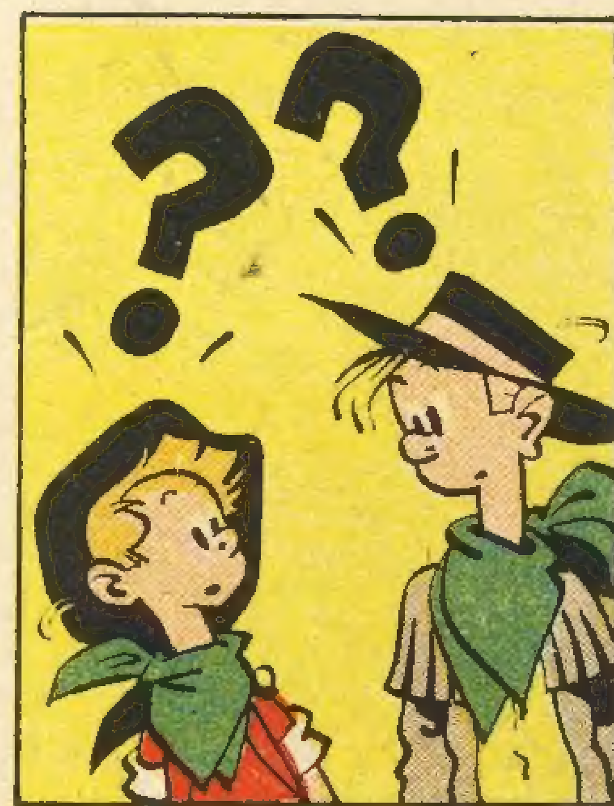

12e JAARGANG. — Nr. 533. — 15 JUNI 1950. — 24 BLZ.

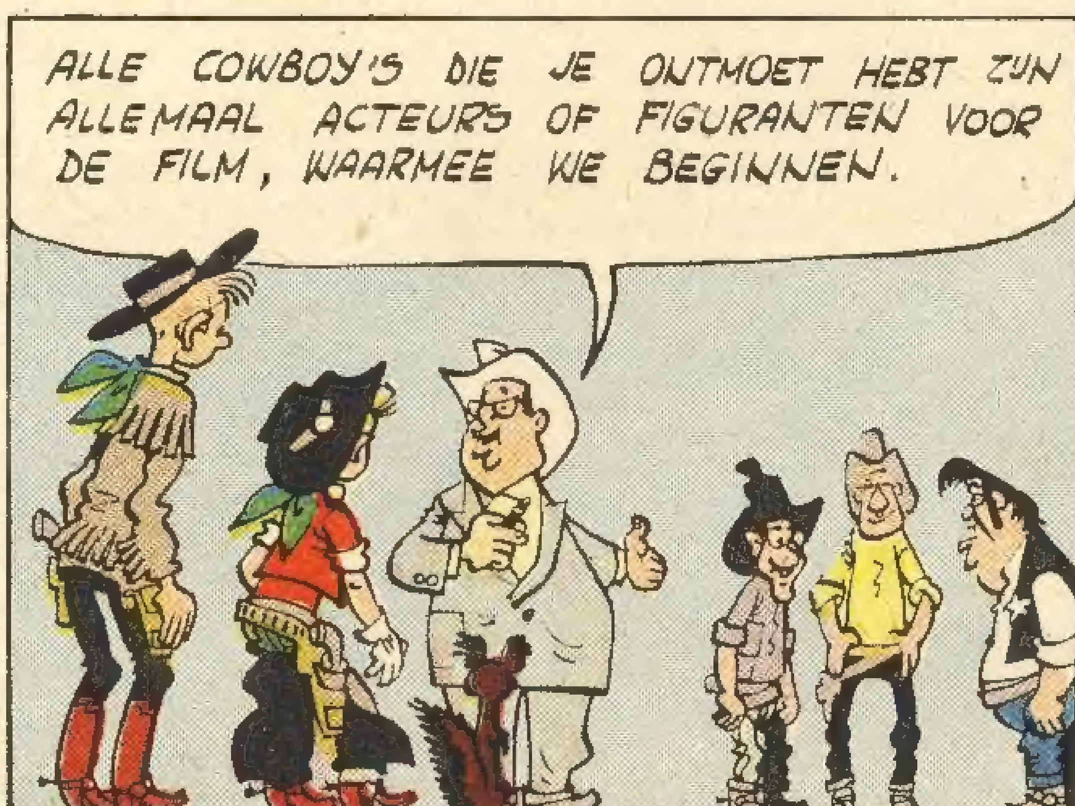

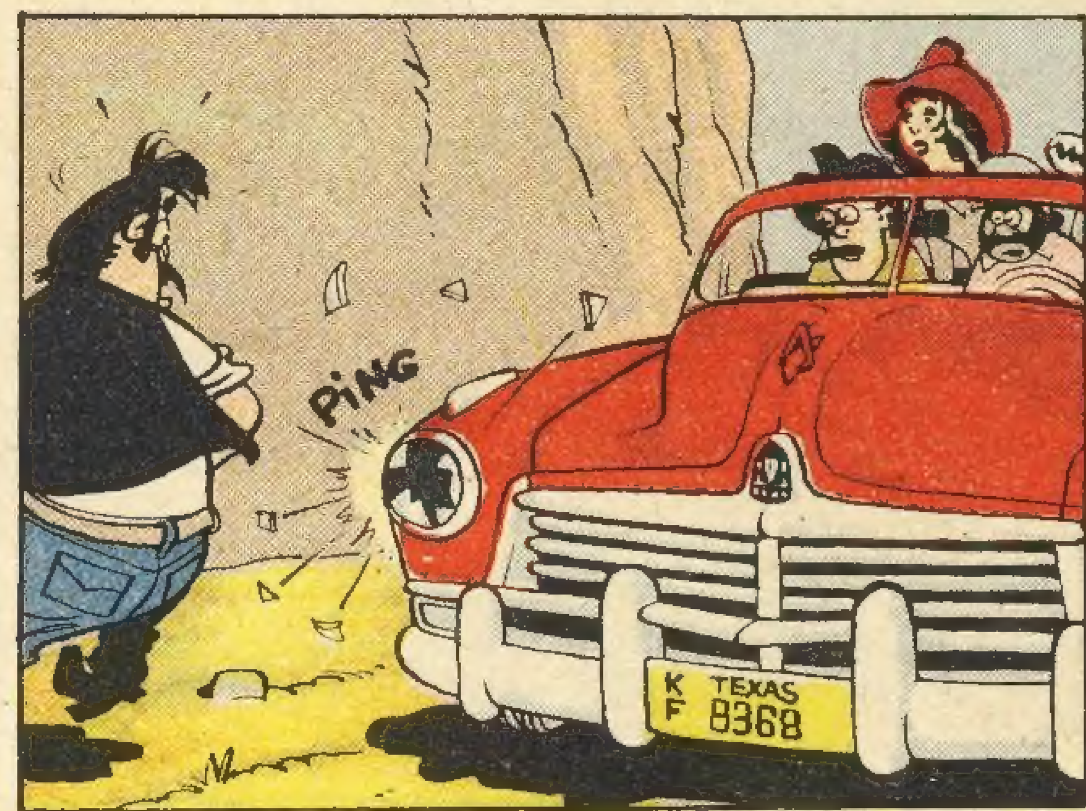

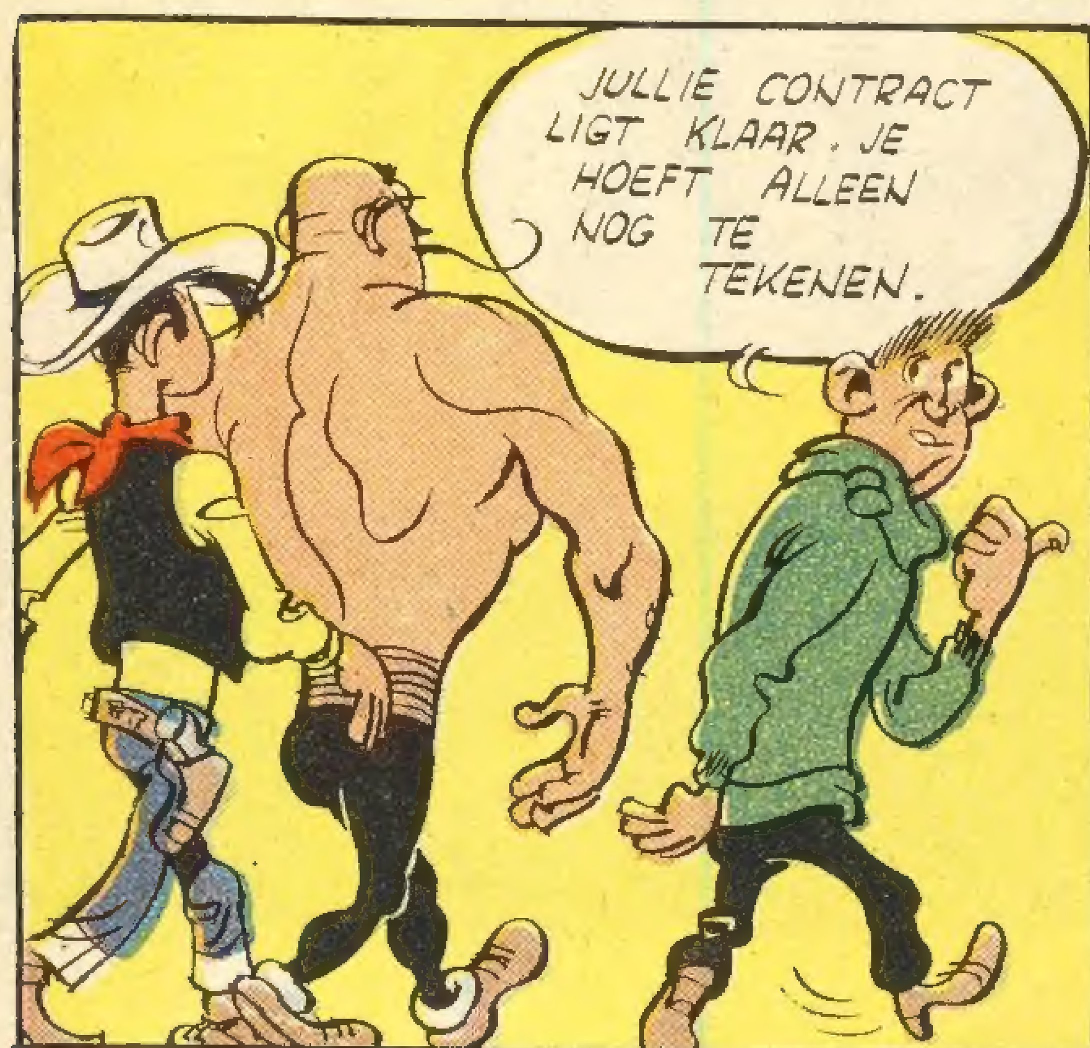

LUCKY LUKE

SIMON DE SLAGER HEEFT DE UITDAGING VAN KELLY DE DODER AANVAARD. DE VOORBEREIDINGEN BEGINNEN...

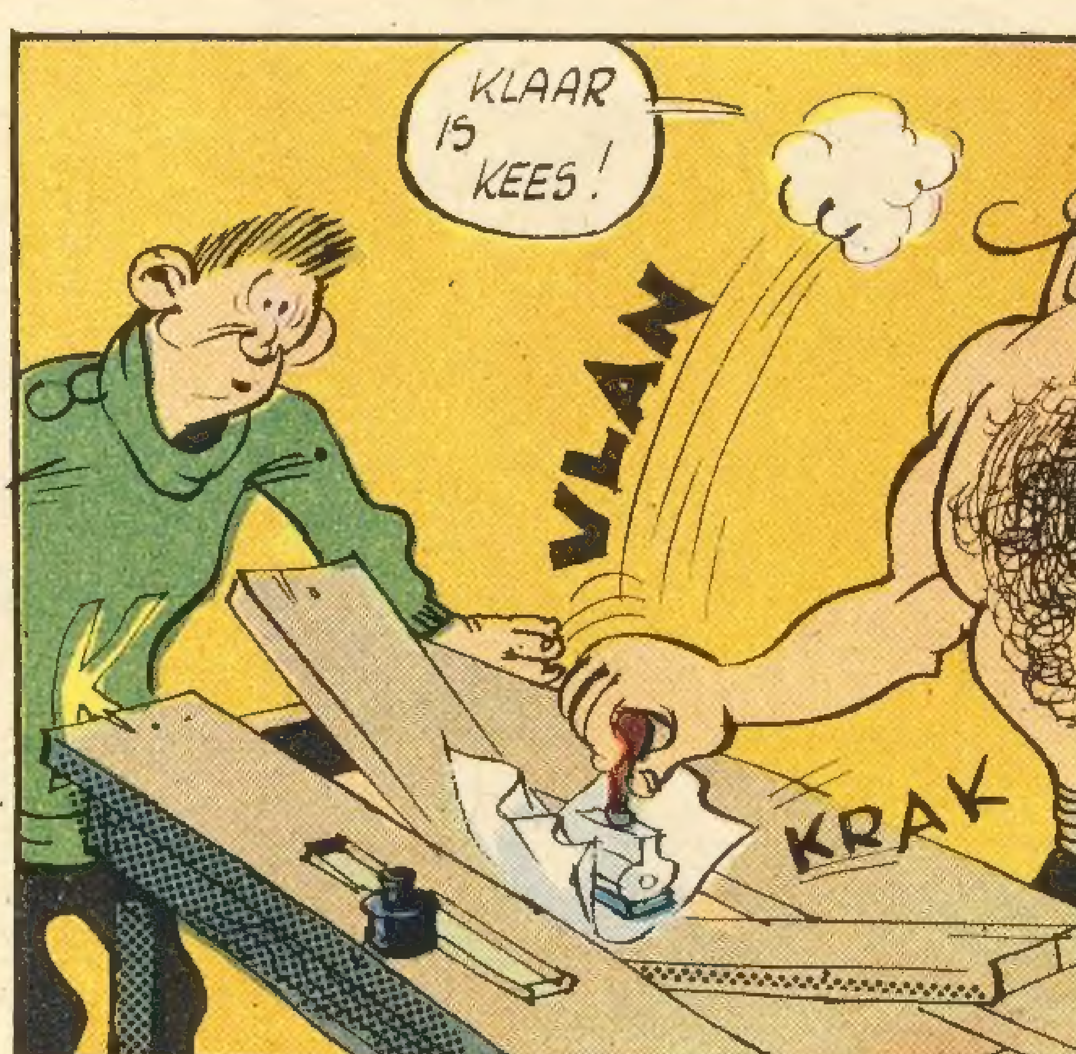

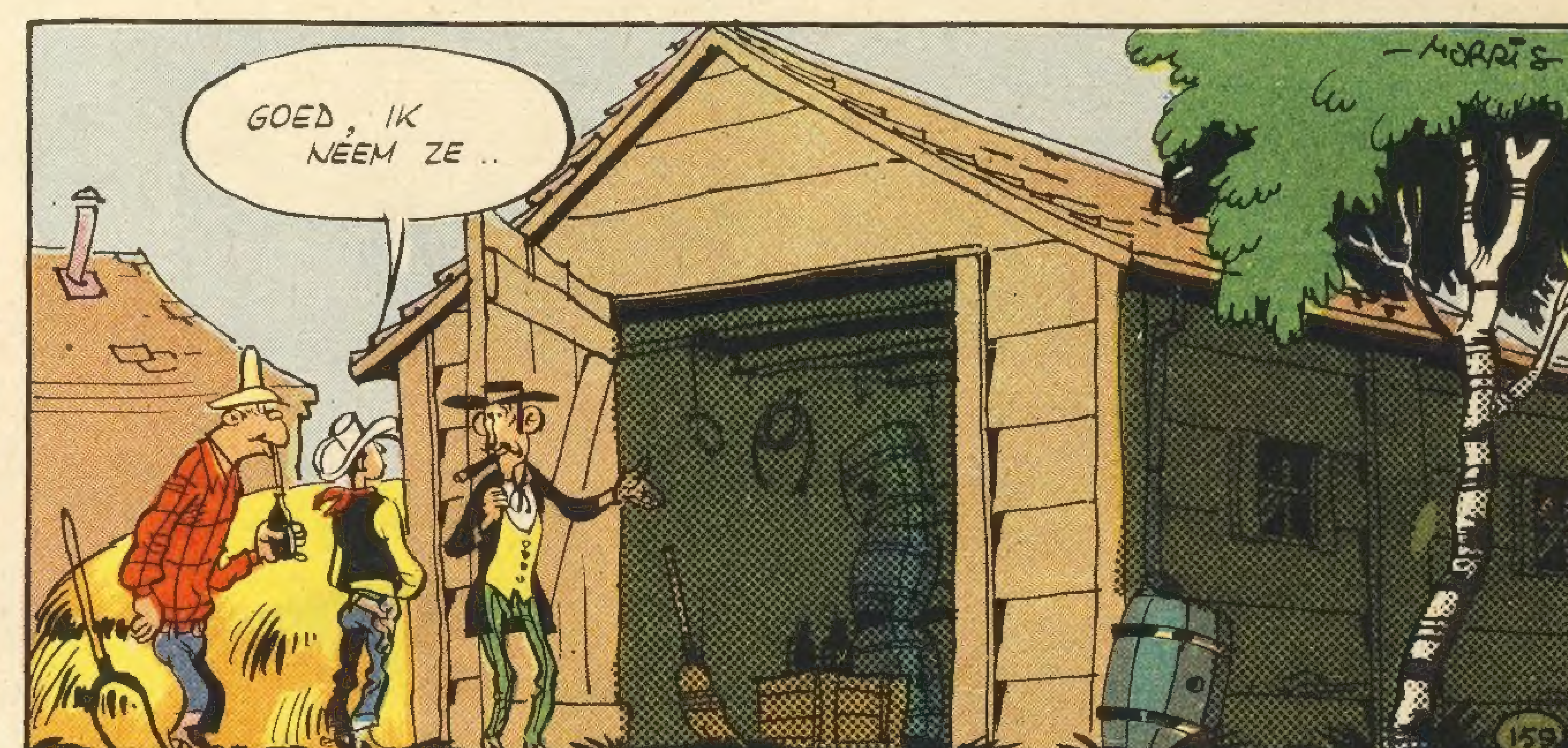

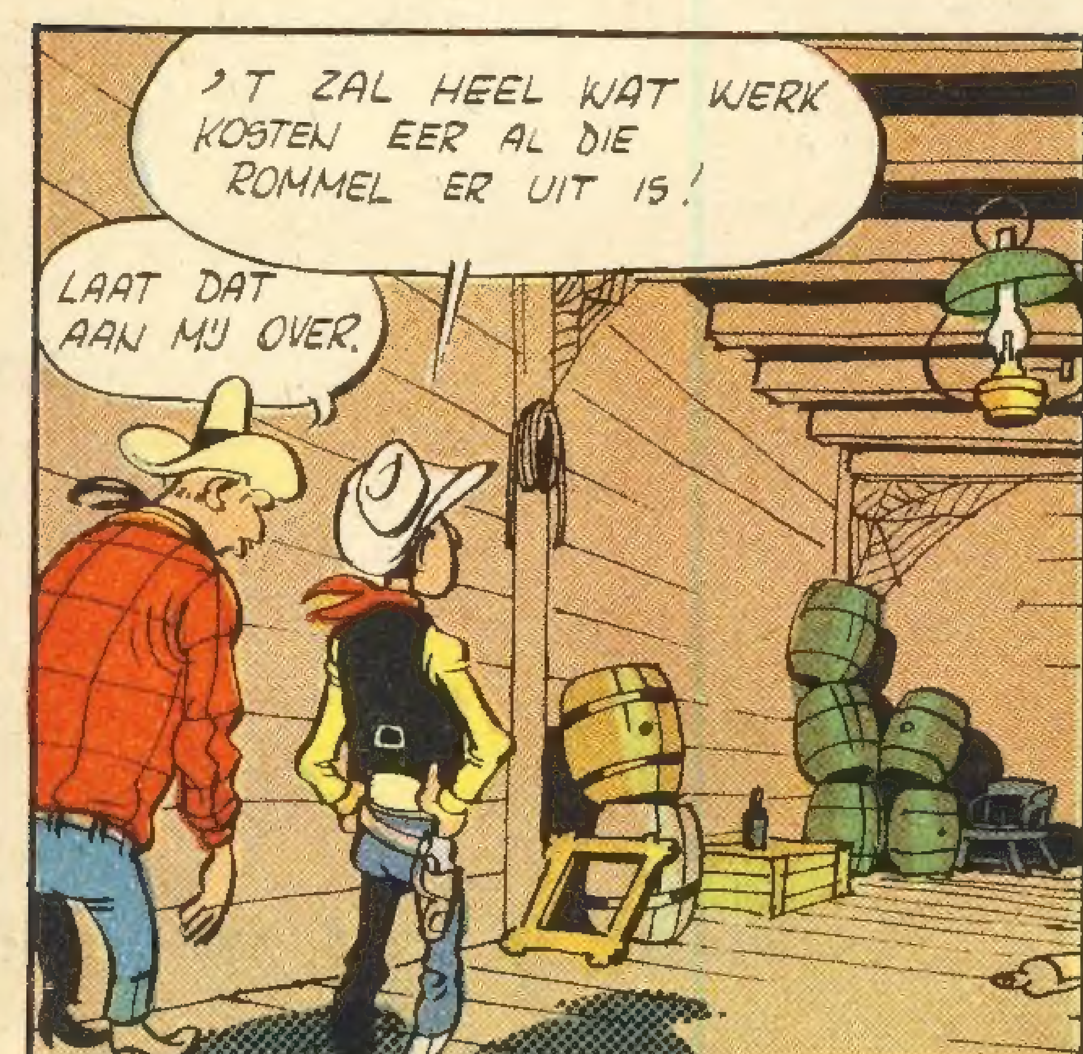

SURCOUF DE KAPERSKONING

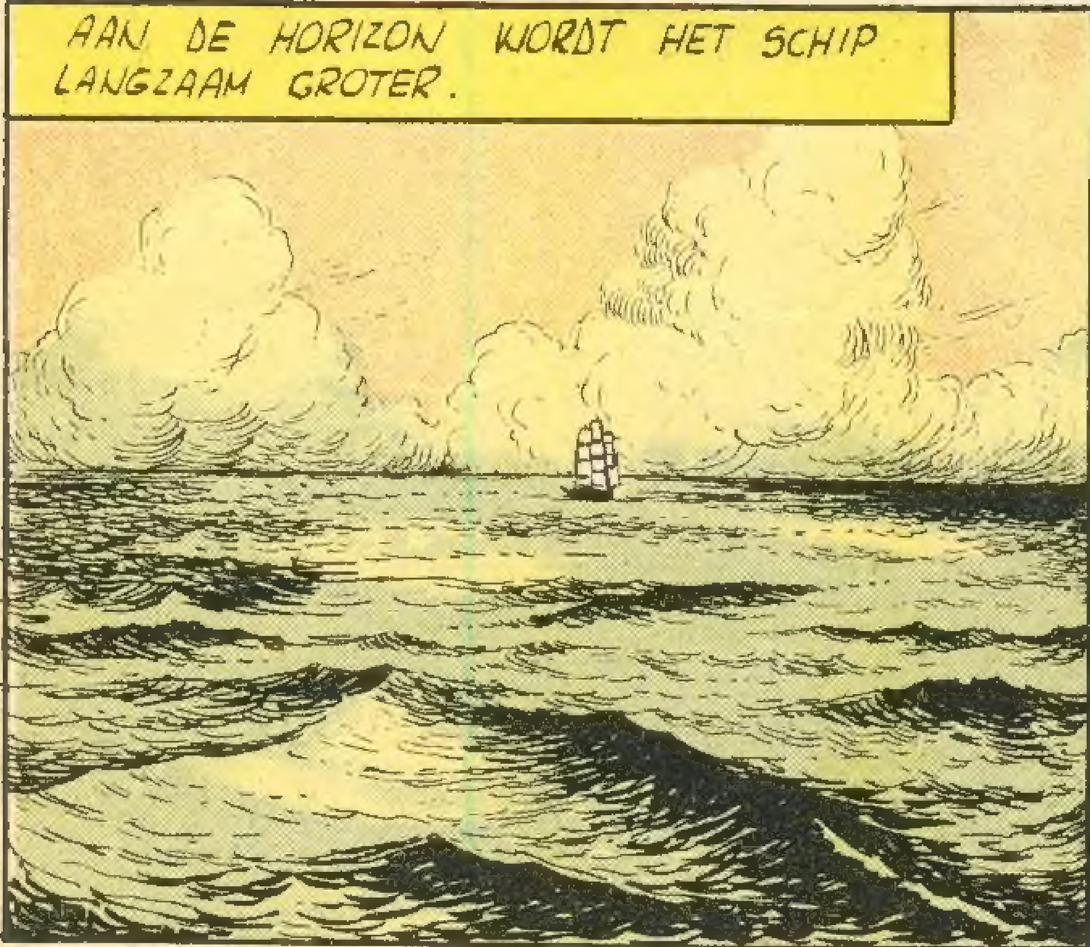
NA EEN ERG AVONTUURLIJKE REIS KEERT SURCOUF TERUG NAAR DE MASKARENEN AAN BOORD VAN EEN DOOR HEM VEROVERD SCHIP.

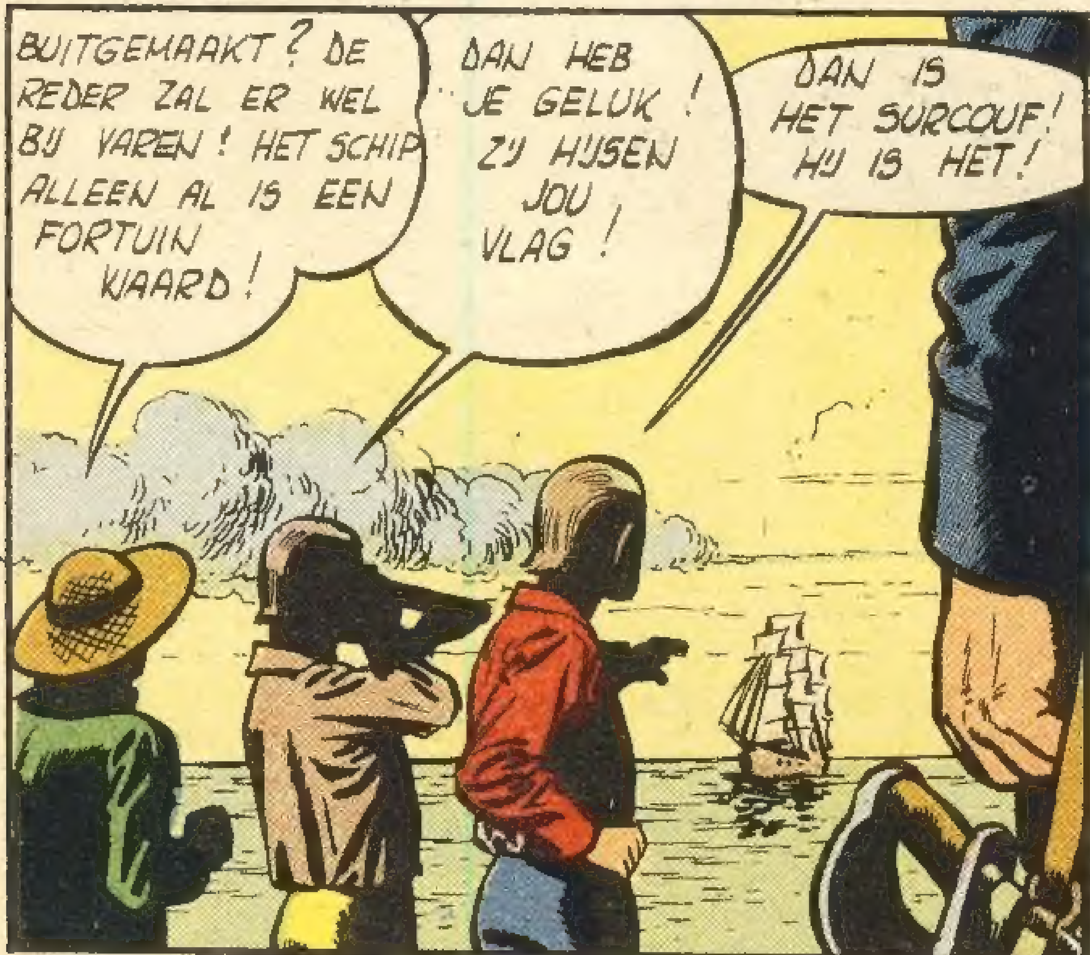

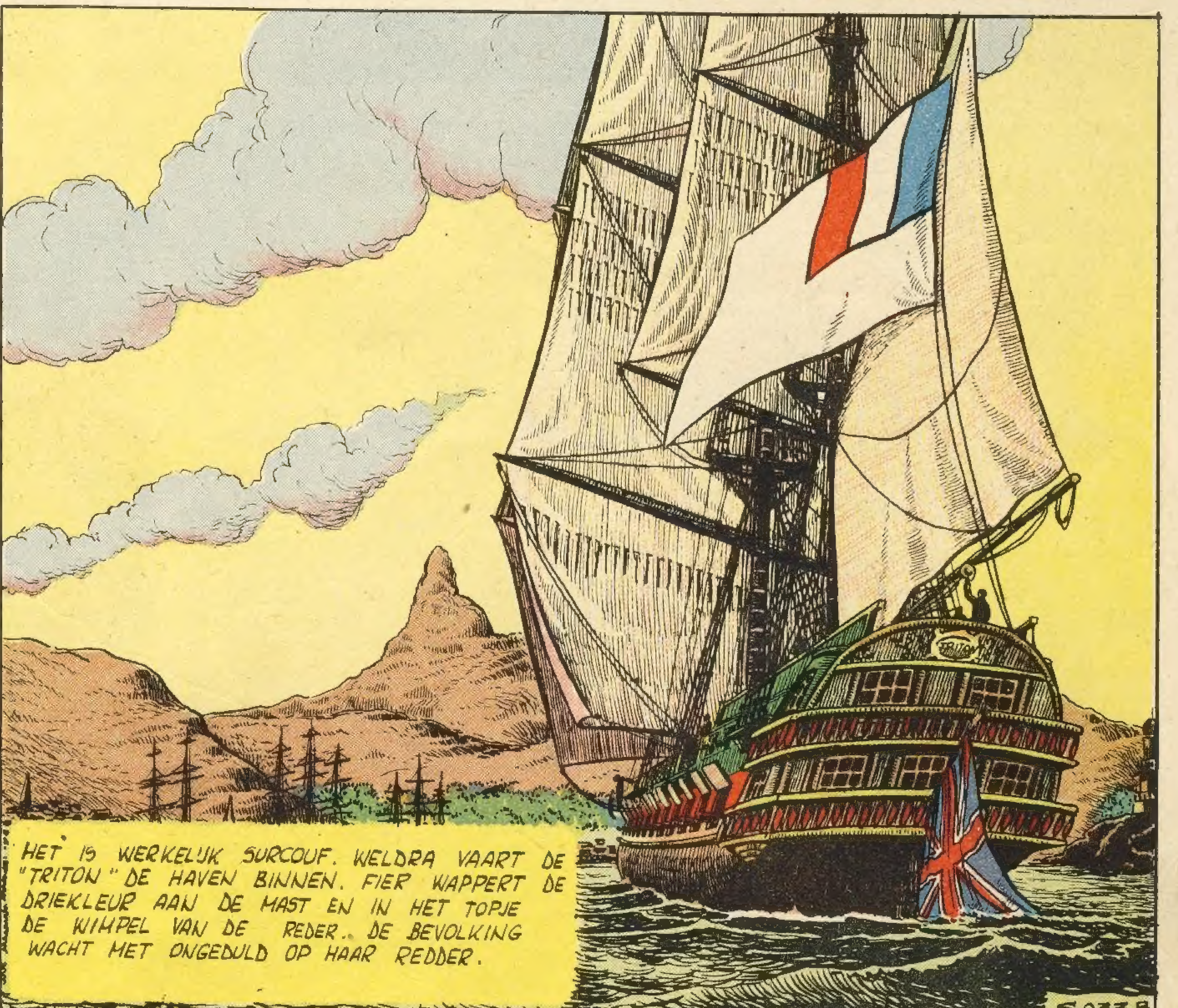

BOERHAAVE

« Het hoofd koel, de buik vrij, de voeten warm,
Zo wordt de rijkste dokter arm ! »

Deze woorden komen van iemand die geen dokters luchten kan, denken jullie. Mis ! Een der bekendste geneesheren die ooit geleefd hebben heeft ze de wereld ingezonden.

En die wereldberoemde geneesheer was deze keer geen Amerikaan, geen Fransman of een Duitser, maar een Nederlander.

Hermand BOERHAAVE heette hij. Het grootste deel van zijn leven bracht hij door te Leiden, waar hij stierf in 1738.

Zijn kenspreuk was « Eenvoud is het kenmerk van het ware ».

Ook in de geneeskunde probeerde hij dit toe te passen. Hij deed geen sensationele ontdekkingen maar probeerde de mensen er van te overtuigen dat, de eerste bestrijding van de ziekte bij de mensen zelf moet beginnen, in een gezond en verstandig leven.

Tot alle landen van de wereld drong zijn faam door.

Peter de Grote, van Rusland, bracht hem eens een bezoek en vond het niet beneden zijn waardigheid twee uur te wachten voor Professor Boerhaave hem kon te woord staan.

Een Chinees mandarijn die zijn adres niet kende en zijn raad nodig had schreef hem een brief met als enig adres : BOERHAAVE, EUROPA. Meer was er niet nodig opdat de brief zijn bestemming zou bereiken !

Zo graag werd hij door zijn stadgenoten gezien dat Leiden feestelijk verlicht was toen hij na een ziekte, — die het gevolg was van het vele en zware werk, — weer zijn werkzaamheden kon hervatten.

Dat alles moet jullie er echter niet toe aanzetten zijn werken te gaan lezen, niet alleen zijn ze te wetenschappelijk en te omvangrijk, maar bovendien zijn ze voor een groot deel in het Latijn geschreven.

Jullie moeten alleen maar niet vergeten dat er uit ons eigen volk, zowel in Holland als in Vlaanderen, ook mensen gegroeid zijn die om hun persoon en hun werk door heel de wereld gewaardeerd worden.

(31)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. In groepjes rukken ze op naar de tempel, waar de Maleise Kris zich schuil houdt en zijn hoofdkwartier heeft opgeslagen. Het groepje van Henry komt 't eerst voor de tempel.

Wat een werk en wat een moeite moest het niet gekost hebben, zoiets te bouwen ! En hoeveel koelies had de Maleise Kris niet geslachtofferd, om dag na dag, jaar na jaar, die reusachtige tempel te laten bouwen, die tot in de kleinste bizonderheden gecopiëerd was naar de oude Hindoetempels, die hier en daar in het hartje der jungle langzaam in puin vallen en door de plantengroei worden overwoekerd.

Henry moest er onwillekeurig aan denken, dat binnen twintig, dertig jaar hier wellicht ontdekkingsreizigers of kolonisten zouden komen, die zich zouden afvragen, hoe het toch komt, dat zich onder de puinen van een antieke Hindoetempel betonnen kazematten bevinden en dat de tempel zelf gebouwd is geweest met moderne middelen.

Ondanks het gevaar, waarin hij verkeerde, moest hij lachen bij de gedachte aan het verbaasde gezicht, dat die reizigers zouden zetten.

Dan dacht hij er plots weer aan, dat er in de omgeving waarschijnlijk wachten waren uitgezet en hij riep ruw enkele bevelen tegen zijn koelies, die vlugger begonnen te stappen en onverstoorbaar de koelies volgden, die voor hen uit liepen.

Ze trokken het « heiligdom » binnen, diep onder de indruk van de pracht en de majesteit van het gebouw.

En toch... nee, het was niet mogelijk, dat de Maleise Kris, die genie van het kwade, de bedoeling had gehad, om werkelijk een heiligdom op te richten.

Getroffen door de atmosfeer, die van dat alles uitging, bleef Henry stilstaan voor een reusachtig beeld van Sjiwa, de god der vernieling, die in elk van zijn vier handen een wapen tot vernieling droeg.

De godheid zat neer, met de benen gekruist onder zich, en besloeg heel de achterkant van het gebouw.

De grote, dode ogen van het monsterachtige beeld schenen de lange rij koelies aan te staren, die, voortgedreven door de zwarte krissen, half opgelost werden in de schemering van de tempel.

Henry dacht bij zichzelf, dat de Maleise Kris wel architecten moest ontboden hebben, om de plannen te ontwerpen naar het voorbeeld van een of andere oude Hindoetempel, verloren in de jungle van Birma of Bengalen. Want een bandiet, die er alleen maar op uit was, geld en edelstenen te roven, had zeker niet voldoende goede smaak en scheppende inspiratie, om die indrukwekkende godenbeelden op te richten en om de tempel de mystieke sfeer te geven, die een rilling over je rug joeg.

Toen Henry langs een van de zuilen liep, deinsde hij een paar stappen achteruit. Hij had een slang gezien, die om de zuil geslingerd was en zijn kop vooruit stak, alsof ze ieder ogenblik tot de aanval zou overgaan. Maar toen hij wat beter toekeek, zag hij, dat het een slang was, handig uitgehouwen in de zuil.

Intussen sloeg Tan af en toe een bekommerde blik op hem. De Chinees liep vooraan en had opdracht gekregen, de andere groepen koelies te volgen en zo diep mogelijk in de tempel door te dringen, tot in de kazematten van de Maleise Kris. Te ver mochten ze zich echter ook niet wagen en Tan keek nu vragend naar Henry, om te weten te komen, wat hij doen moest.

Henry knikte hem geruststellend toe. Verder maar!

Tot nu toe scheen niemand argwaan te koesteren. Er zou pas een eind verder controle uitgeoefend worden en het was beter verder te trekken, tot vlakbij de versterking van de Maleise Kris. Daar daalde de groep voor hen een trap af, die onder de grond leidde. Een van de koelies struikelde waarschijnlijk, want de Zwarte Kris, die het troepje leidde, barstte in verwensingen los en een zweepslag knalde. De Chinees slaakte een kreet van pijn.

Henry greep naar zijn revolver. De gedachte, dat op enkele passen van hem een mens gefolterd werd, was hem ondraaglijk. Hij onderdrukte echter zijn opwelling van woede. Wat kon hij nu immers aanvangen? Een te voorbarig optreden zou alles in de war sturen.

Beneden aan de trap veranderde heel het uitzicht van de omgeving. Grillige, monsterachtige beeldhouwwerken waren er nergens meer te zien. Er waren zelfs geen stenen meer. Overal beton, zware beton, waarvan de gladde oppervlakte verlicht werd door electrisch licht. Ze bevonden zich niet langer in een Hindoetempel, maar in een versterking, in een onneembaar fort. Er lagen overal sporen voor het aanvoeren van munitie, aan elke hoek stonden er wachtposten en overal zag hij versterkte cellen, die waarschijnlijk uitgaven op de buitenkant en vast en zeker voorzien waren van zware mitrailleuzen, die de vlakte rond de tempel beheersten

Toen Henry beneden aan de trap kwam, zag hij een zware deur, die in de muur geschoven was. De zware deur liep op een spoor en Henry begreep dat ze, in geval van nood, hermetisch kon gesloten worden, zodat niets of niemand nog verder het fort kon binnendringen of... weer naar buiten kon.

Toen ze de drempel overschreden, liepen ze dus in de val. Ze waren op genade en ongenade overgeleverd aan de Maleise Kris. Als hij nu met zijn macht op hen aanviel, de tempel afsloot en zo alle hulp van buiten onmogelijk maakte...

De gangen waren ongelooflijk lang. Weer moest het groepje een eindje naar beneden, maar deze keer ging het niet met een trap, doch met een zacht glooiende helling.

Aan het begin van de helling bevond zich een wachtpost. Henry zag, dat de Zwarte kris, die het groepje voor hem commandeerde, naar de wachtpost toe ging en iets in een boek optekende. Daarop groette de man de wachten en liep achter zijn koelies aan.

Moest Henry nu hier herrie bebinnen te schoppen, of moest hij nog verder trekken? Hij bedacht,

Zij aan zij zetten Tan en Henry het op een lopen.

dat de wapens en de munitie van de vijand zich waarschijnlijk nog dieper in het hartje van het fort bevonden. Dus kon hij beter proberen om zo ver mogelijk te komen. Daar moest hij de Maleise Kris proberen te treffen.

De koelies trokken langs de wachtpost voorbij, die de mannen telde.

Henry ging naar de wachter toe, die het boek vasthield. Hij deed maar, alsof hij de anderen niet zag. Hij voelde als het ware iets in zijn nek prikken. Zouden ze hem vastgrijpen ? Zou hij geen verdacht manœuver maken, dat hun achterdocht zou opwekken ? Hij zette zijn handtekening onder de vorige naam en wilde dan naar zijn groep teruggaan.

— Hé ! Kameraad !

Traag draaide Henry zich om en wierp de man, die hem aangeroepen had, een vragende blik toe. De chef van de wachtpost ging naar hem toe.

— Wel ?

Henry wilde vooral niet laten zien, dat hij achterdochtig was en hij wilde ook geen defensieve houding aannemen. Niettemin bracht hij zijn hand naar zijn gordel, instinctmatig.

— Je hebt één man te weinig ! Je bent vanmorgen met elf mannen vertrokken en nu heb je er maar tien meer.

— Juist, antwoordde Henry kort. Ik heb een kerel moeten neerschieten, die wilde vluchten.

De ander zette een wantrouwig gezicht.

— De Kris verliest niet graag mensen.

— Ik zal m'n rapport opmaken, bromde Henry, koud en vijandig.

De chef keek hem misprijzend aan en haalde de schouders op.

— Goed. We zullen allebei een rapport opmaken.

De volgende groep kwam al dichterbij. Henry draaide zich om. Nu zouden ze ontmaskerd worden. Iedereen ondertekende immers op de aangewezen plaats, aangezien de chef van de wachtpost de koelies van iedere groep telde Nu zou hij merken, dat een groep in de karavaan geglipt was, een groep, die niet tot de Maleise Kris behoorde. Ze zouden alarm slaan.

Maar lopen mochten ze niet. Zolang ze in het zicht van de wachtpost waren, moesten ze rustig verder wandelen, zonder overhaasting. Rustig, rustig, tot hij terug bij zijn koelies was.

De zes laatste passen namen voor Henry de afmetingen van enkele mijlen aan. Het was een eindeloze kwelling. Hij marcheerde, kalm, zonder zich te haasten, en zag de laatste Chinees de hoek omslaan. Nog één pas... Hij was er ook. Dan stormde hij plots vooruit.

— Alarm !... Sla de eerste gang links of rechts in. We moeten de kerels achter ons afschudden.

Zij aan zij zetten Tan en Henry het op een lopen Ze hadden hun wapens uit de holster genomen en hielden zich klaar voor elke ontmoeting. Achter hen hoorden ze de soepele draf van hun kameraden.

Ze kwamen aan een dwarsgang en Henry sloeg hem in. Op hetzelfde ogenblik huilde een sirene en galmde door de gangen der versterking.

— Ik durf wedden, dat dit het alarmsignaal is !

— Wat moeten we doen ?

— We moeten eerst die gang hier onderzoeken en zien, waar hij naar toe leidt. Dan zullen we naar het centrum proberen af te zakken en beletten, dat de kornuiten van de Maleise Kris naar buiten kunnen.

Het eerste vertrek, dat ze binnenrenden, was leeg, maar aan de muur hing een prachtig plan van de twee verdiepingen der versterking.

Henry liet vlug de deur dichtvallen en liep naar de kaart toe.

— Kom kijken ! Wij zijn hier. Volgens het plan is het een der rustzalen van de Maleise Kris. Kijk, heel die gang geeft op rust- en ontspanningszalen uit en hij loopt naar de hoofdgang toe. Zie je ? Als we langs de gang postvatten, kan niemand van de beneden verdieping hierlangs.

— En dan ?

— Kijk naar het plan ! Alle kamers van de staf liggen op de beneden verdieping en de appartementen van de Maleise Kris eveneens. Als hij op z'n appartement is, hebben we hem bijgevolg te pakken. Hij kan niet weg. Ook de slaapzalen van de koelies bevinden zich daar. Het zijn waarschijnlijk een soort gevangenissen. Per slot van rekening heb je daar ook nog de munitie- en kruitopslagplaatsen.

— Wat moeten we dan doen ?

— Om te beginnen moeten we beletten, dat al wat zich in de benedenverdieping bevindt, naar boven komt. Zo zullen we het werk van de Grote Baas en van de Kelabieten vergemakkelijken, als ze aanvallen. Daarboven zullen ze waarschijnlijk al heel vlug gebrek aan munitie hebben, aangezien de munitietoevoer over het spoor geschiedt, dat we zo even in de gang gezien hebben. Later, als de strijd aan de gang is, zullen we de benedenverdieping proberen te zuiveren en iedereen, die zich daar bevindt, gevangen te nemen.

— Goed.

Henry duwde de deur open en keek de gang in. De sirene bleef maar huilen en af en toe zag Henry een man in volle vaart voorbij hollen. Hij overwoog enkele ogenblikken de situatie en beval dan :

— Neem allemaal een stoel, een matras en een stevige tafel en timmer een barrikade op vlak bij de ingang van de gang. Vandaar beheersen we heel de hoofdgang.

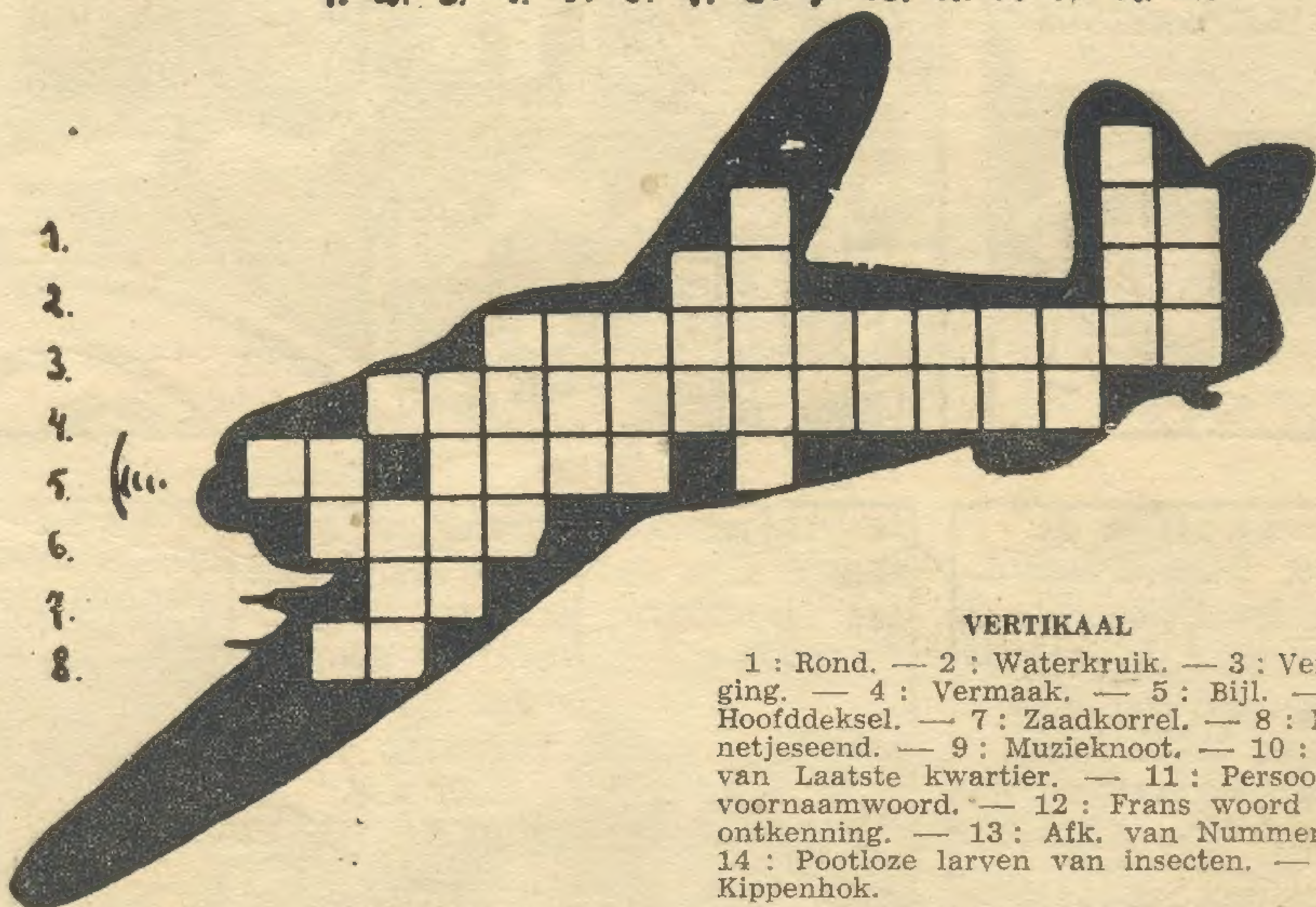
In een oogwenk was de barrikade opgeworpen.

Een troepje mannen onder leiding van Tan doorzocht alle kamers om er zich van te overtuigen, dat er zich werkelijk niemand bevond, die hen onverhoeds kon overvallen.

De eerste schoten kraakten.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Slede. — 2 : Rivier in Italië. - Bepalend lidwoord. — 3 : Papieren nabootsing van linnen. — 4 : Flessenontstopper. — 5 : Muzieknoot. - Woonplaats van vogels. — 6 : Vogelkooi. — 7 : Muzieknoot. — 8 : Voegwoord.

VERTIKAAL

1 : Rond. — 2 : Waterkruik. — 3 : Vereniging. — 4 : Vermaak. — 5 : Bijl. — 6 : Hoofddeksel. — 7 : Zaadkorrel. — 8 : Mannetjeseend. — 9 : Muzieknoot. — 10 : Afk. van Laatste kwartier. — 11 : Persoonlijk voornaamwoord. — 12 : Frans woord voor ontkenning. — 13 : Afk. van Nummer. — 14 : Pootloze larven van insecten. — 15 : Kippenhok.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Eg. — 2 : Er. — 3 : As. — 4 : Alligator. — 5 : Toeeigenen. — 6 : Oi, La, Zee. — 7 : Te.

Vertikaal. — 1 : Ee. — 2 : Graat. — 3 : Sloot. — 4 : Leie. — 5 : Ie. — 6 : Gil. — 7 : Aga. — 8 : Te. — 9 : Onze. — 10 : Ree. — 11 : Nee.

DE PATROELJE der Adelaren

DE MAN MET DE TULBAND HEEFT DE BRIEF VAN ADELAAR MEEGENOMEN EN DE GEVANGENEN ETEN GEBRACHT. ADELAAR IS OVERTUIGD, DAT DE KAPITEIN ZIJN BOODSCHAP ZAL BEGRIJPEN

MAAR HOE HEB JE HET KLAARGESPEELD?

WEL, HET BRIEFJE WAS UIT EEN BLOCNOTES GESCHEURD EN DUS WAS ÉÉN RAND GETAND...

IK HEB BEPAALDE TANDJES AFGESCHEURD EN ZO EEN BOODSCHAP IN MORSE OPGESTELD

DE KAPITEIN KOMT TERUG IN HET HOTEL.

HEBT U EEN GIDS GEVONDEN VOOR DE JONGELUI?

JA, MAAR TOEN HIJ ZICH AANBOOD, WAREN ZE AL WEG MET EEN ONBEKENDE. DE PORTIER ZAL HEM U BESCHRIJVEN

JA, MIJNHEER, HET WAS EEN DONKERE MAN MET EEN SCHERPE NEUS. HIJ DROEG EEN TULBAND.

DAT ZOU OLIM BEY KUNNEN ZIJN!

HET IS MISSCHIEN OM EEN LOSPRIJS BEGONNEN?

INDERDAAD! ZO GAUW DE KAPITEIN ME DE KEVER GEGEVEN HEEFT, IS U VRIJ!

IN 'T HÔTEL

GEEN POST VOOR MIJ?

JAWEL, MIJNHEER. IEMAND HEEFT EEN BRIEF GEBRACHT!

NET ZOALS IK VREESDE. OLIM BEY HOUDT HEN GEVANGEN EN EIST DE SCARABEE VOOR HUN INVRIJHEIDSSTELLING.

NAAR HET POLITIEBUREAU EN VLUG!

JA, MIJNHEER!

HET GAAT OM EEN ERNSTIG GEVAL, MIJNHEER. WIL U DIT EVEN LEZEN?

?

Conway, als u de twee jongens levend wil terugzien, breng dan de kever naar de tempel van Amon te Karnak, morgenavond om zes uur. Kom alleen

Beste Kapitein, we zitten gevangen in een huis van Kaïro. verontschuldig dit slordig uitgescheurde papier. Adelaar.

EEN ONTVOERING! HEBT U GEEN ENKEL VERMOEDEN, KAPITEIN?

JA, IK GELOOF, DAT DE DADER EEN ZEKERE OLIM BEY IS. HIJ HEEFT HET GEMUNT OP EEN KOSTBARE KEVER, DIE IK GEKOCHT HEB.

INTUSSEN...

EN ALS KAPITEIN CONWAY WEIGERT, WAT GEBEURT ER DAN MET ONS?

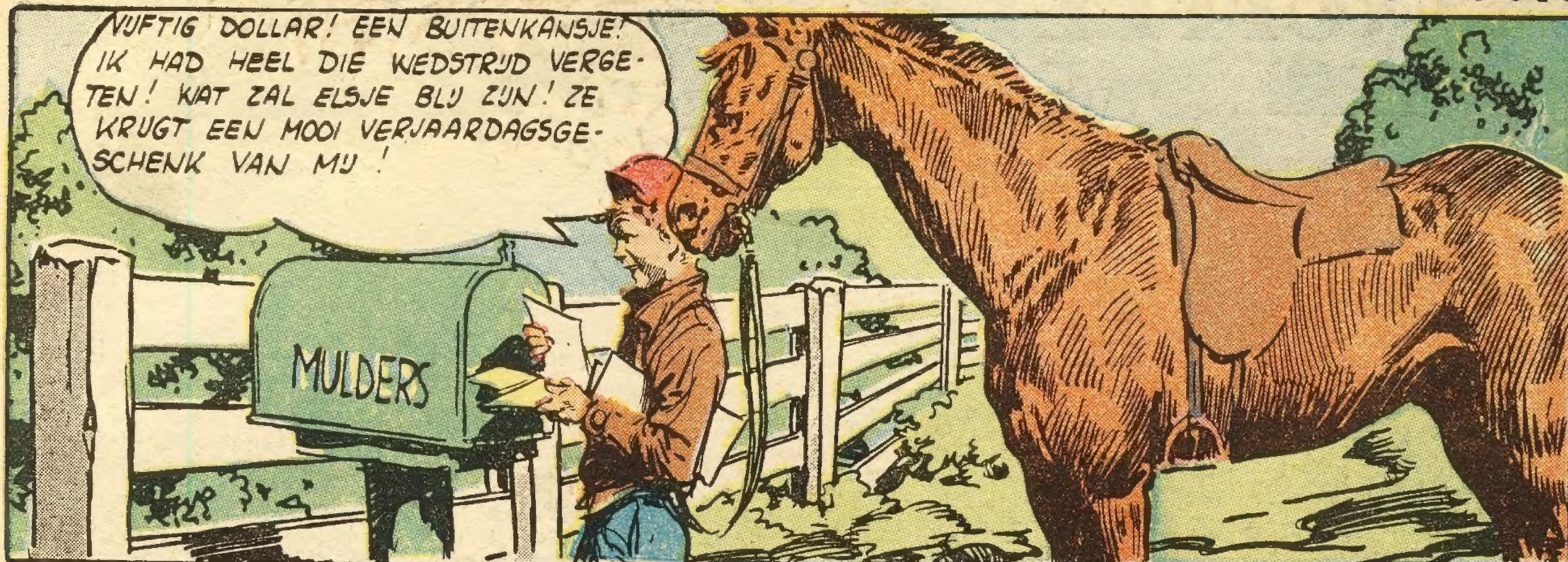
!

TOT MIJN GROTE SPIJT MOET IK U DAN KENNIS LATEN MAKEN MET DE ANDERE WERELD.

L-13

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

SNUFFELTJE VERTELT...

WAAR DE NAAM BELGIE VANDAAN KOMT ?

Heel wat geschiedenisboekjes, **WILLY VOSS** uit **Kessel-Loo,** stellen het zo voor als zou de naam België van de oudste tijden bestaan hebben. Zij spreken van België onder de Romeinen, België in het Frankisch tijdvak, het Spaans tijdvak, enz... enz... In feite stellen zij de zaken wat al te eenvoudig voor ! De mensen uit al deze tijdvakken hebben zich nooit « Belg » of inwoner van « België » geweten of gevoeld.

De naam « België » wordt voor het eerst door Julius Caesar gebruikt, waar hij spreekt over zijn oorlog in Gallië, waarmee hij dan de landstreek tussen de Seine en Marne, de zee en de Rijn bedoelt. Wat het woord eigenlijk betekent en waar hij het vandaan heef mand.

Na Caesar verdwijnt het woord uit de geschiedenis. Andere volkeren overrompelen deze streken. Vele invloeden verenigen en verdelen weer onze gewesten en niemand denkt nog aan Caesar's woorden « Belgica » en « Belgicum ».

Misschien vinden jullie het gek, maar namen als België, Engeland, Zwitserland, Frankrijk, Duitsland, enz... Kende men in die tijden niet. Men kende wel het grote Frankenrijk, later Lotharingen, dat zich in tal van grotere en kleinere lenen splitste. Men weet, hoe verschillende van deze lenen samen met Vlaanderen onder Boergondië de Boergondische gewesten uitmaakten ; dat even later keizer Karel de vereniging der « Neder »landen, de zeventien provinciën tot een afzonderlijk geheel, afhankelijk van het Duitse Rijk, verwezenlijkte. Sinsdien is men steeds blijven spreken van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden.

De Renaissance bracht echter mee dat men de oude geschriften weer ging bestuderen. Zo kwamen de namen « Belgica » en « Belgicus » op de proppen. De woorden werden echter gebruikt als synoniemen voor « de Nederlanden ». Zo sprak men in die tijd van de « Leo Belgicus » waarmede men de Nederlandse leeuw bedoelde ! Er werd dus geen verschil gemaakt tussen het huidige Nederland en België.

Maar op een gegeven ogenblik, na de scheiding vanwege de Spaanse- en godsdienstttwisten, komen de Zuidelijke Nederlanden onder Oostenrijks beheer te staan. Jullie weten dat onze vaderen de « kostersmentaliteit » van keizer Jozef II beu waren, dat zij in opstand kwamen, zich vrij vochten en... de « Verenigde Belgische Staten » oprichtten ! Van dan af is er opnieuw sprake van de naam België.

Jullie weten allemaal, welke gevaren onze arme gewesten nog verder meemaakten tot ze na Napoleon opnieuw met de Noorderlijke verenigd werden.

Een paar eeuwen scheiding hadden echter de volkeren van elkaar vervreemd. Het boterde niet en in 1830 kwam de scheiding. De Zuidelijke Nederlanden maakten zich onafhankelijk onder de naam België, dezelfde naam die eens die goeie, ouwe Caesar gebruikt had. Duidelijk ?

BIJ ONZE LETTERKUNDIGEN

Ja, ook de schrijvers, doen nog mee ! **RI RANK** uit **O. L. Vrouw Lombeek,** die een slimmerd is probeert Snuffeltje een ontelbaar aantal vraagjes toe te sturen... in een even ontelbaar aantal... brieven. Hij wéét natuurlijk, dat ik gewoonlijk maar één vraag per brief uitkies. Dus... om de andere dag dan maar een briefje naar Snuffeltje. Maar daar loop ik natuurlijk niet in !... Ik bewonder echter zijn vindingrijkheid en zal er twee schrijvers uitpikken. Ja, onze rakkers zijn uitgeslapen ! Zo heb je daar **JAN KORDAAT** uit **Lovenjoel.** Die bestormt mij even met een zevental vragen uit... een prijsvraag ! Vanzelfsprekend beantwoord ik die niet ! Onze rakkers moeten zèlf hun prijsvragen oplossen. Stel je voor, dat Snuffeltje daar elke avond voor de rakkers kruiswoord- en andere raadsels zit op te sporen... Dit maar tussen haakjes gezegd hoor.

F. R. BOSCHVOGEL. Deze auteur maakt de laatste jaren bij onze jeugd veel opgang. En terecht. Hij schrijft flinke historische romans, die ons op boeiende en eenvoudige wijze een rake kijk geven in het verleden. Vooral zijn « Als ich can » vind ik een mooi jeugdboek... Jullie weten misschien al, dat deze leuze de lijfspreuk was van de eeuwige Jan van Eyck, het boek gaat dan ook helemaal over deze beroemde schilder.

Zo schreef Boschvogel ook een biografie (levensbeschrijving) over Robrecht de Fries.

Van de andere kant kunnen jullie deze auteur leren kennen als geestig verteller in zijn novellenbundel « Zandstuivers ». Boschvogel is een pseudoniem. Frans L. J. Ramon heet de schrijver eigenlijk. Hij werd geboren te Aartrijke in 1902 en is leraar bij het Middelbaar Onderwijs.

CEEL DIRICKX is ook een pseudoniem. Deze auteur — een journalist — heet met zijn echte naam Marcel Lodewijk. Hij werd geboren te Antwerpen in 1912 en woont te Haarlem. Als hoofdredacteur van « De Stad » schreef hij een bundel korte verhalen : « Humor en Kleingoed ».

Een volgende keer wat meer over Pol... en Paul De Mont !

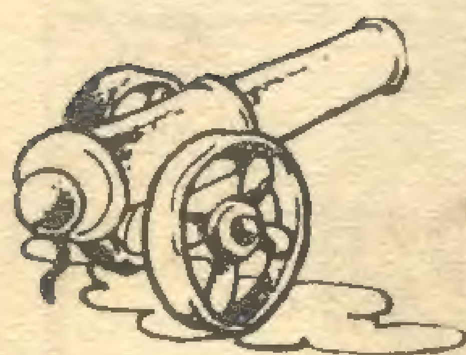
Blijft daar nu nog **ADEMS VAN DE F. T. C.** met zijn vraagje over Maurice Roelants. Deze schrijver werd in 1895 te Gent geboren, was eerst onderwijzer en later ambtenaar bij het ministerie van Justitie. Hij is medeoprichter van het letterkundige tijdschrift « 't Fonteintje », begon als dichter, onder invloed van Van de Woestijne, en werd later één der meest hoogstaande romanschrijvers. Zijn romans zijn zeer beschaafd en intellectueel van toon, literair van hoge waarde... maar alleen te genieten door meer-ontwikkelden en oudere studenten. Vooralsnog veel te zwaar voor ons, hoor ! Maar later moeten jullie zeker eens zijn « Komen en Gaan » lezen en zijn « Jazzspeler » !

En nu is ons hoekje meer dan vol !

Tot volgende keer dus,

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe,
SNUFFELTJE.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je . Robbedoes, Ommeganckstraat 21. Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 22 Juli tot einde September :

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.75.

VOOR BELGIE : Fr. 60.

Deze bedragen kunnen betaald worden . Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België . Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

Ons burgerlijk vliegtuigen-register

We zetten onze opsomming voort. Intussen vragen we onze lezers, ingeval ze in ons Register fouten of weglatingen menen te ontdekken, ons hier onmiddellijk over te schrijven. Missen is menselijk. Hoewel we ons best doen, het Register zo volledig en zo juist mogelijk samen te stellen, kunnen er steeds foutjes insluipen !

HAP, Piper Cub L-4A, A. Pauwels, Berchem-Antwerpen.

INT, Percival Proctor, J. Dugauquier, St.-Pieters-Woluwe.

JAC, Stinson 108 Station Wagon, J. Cousin, Jemelle.

JAK, Piper PA14 Family Cruiser, Jacques de Fierlent Dormer, Freux.

JAQ, Auster Autocraft, de Kerkhove de Denterghem, Pepinster.

JDF, Piper Cub L-4H, J. M. du Four, Turnhout.

JDG, Ercoupe 415CD, J. Dupont, Geluwe.

JDN, Ercoupe 415CD, J. Denecker, Veurne.

JPR, North American Navion, J. Petzer, Brussel.

KAY, Globe Swift, L. Debeil, Roeselare.

KIM, SAIAS KZ III, Y. De Brouwer, Etterbeek.

LAD, Piper Cub L-4H, P. Van Strydonk, Berchem-Antwerpen.

LAO, Piper Cub, Royal Motor Union, Luik.

LDS, Aero 45, Louis de San.

LIL, Piper Cub L-4H, L. Jansen, Brussel.

LXS Globe Swift, F. Sheid, Antwerpen.

MAA, SAIAS KZ III, G. Zurstrassen, Lambermont.

MIC, Miles M.14, Vliegschool « De Coninck » Brussel.

MUS, Cessna 140, E. Permeke, Antwerpen.

NUT, Stinson Reliant, Coca, Brussel.

OLY, Lockheed Lodestar. Air Transport, Brussel.

PAX, Piper Cub L-4H, R. Putzeys, Brussel.

PCR, Piper Cub L-4H, M. De Coster, Elsene-Brussel.

PEC, Cessna 170, C. B. F. s. a., Anderlecht.

PET, De Havilland DH89A, M. Petermans, Brussel.

POL, Cessna UC-78, A. Hellebaut, Elisabethstad (Belgisch Congo).

PQA, Percival Q.6, Cogea, Brussel.

PUS, Ercoupe 415CD, A. Deweirdt, Menen

PVS, Aeronca Champion, P. Van Strydonck, Berchem-Antwerpen.

RAK, Ercoupe 415CD, Soc. Belge de Démonstrations Aéron., Brussel.

RAL, Piper Cub L-4H, R. en L. Van Cauwenberg en L. Schelstraete, Gent.

RAY, Piper Cub L-4H, J. Denecker, Veurne.

RAZ, Piper Cub, West Aviation Club, Veurne.

RDC, Aeronca Chief, P. De Coster, Kortrijk.

REX, Piper Cub L-4H, Antwerp Aviation Club, Antwerpen.

RIK, Ercoupe 415CD, Soc. Belge de Démonstrations Aéron., Brussel.

(Vervolgt.)

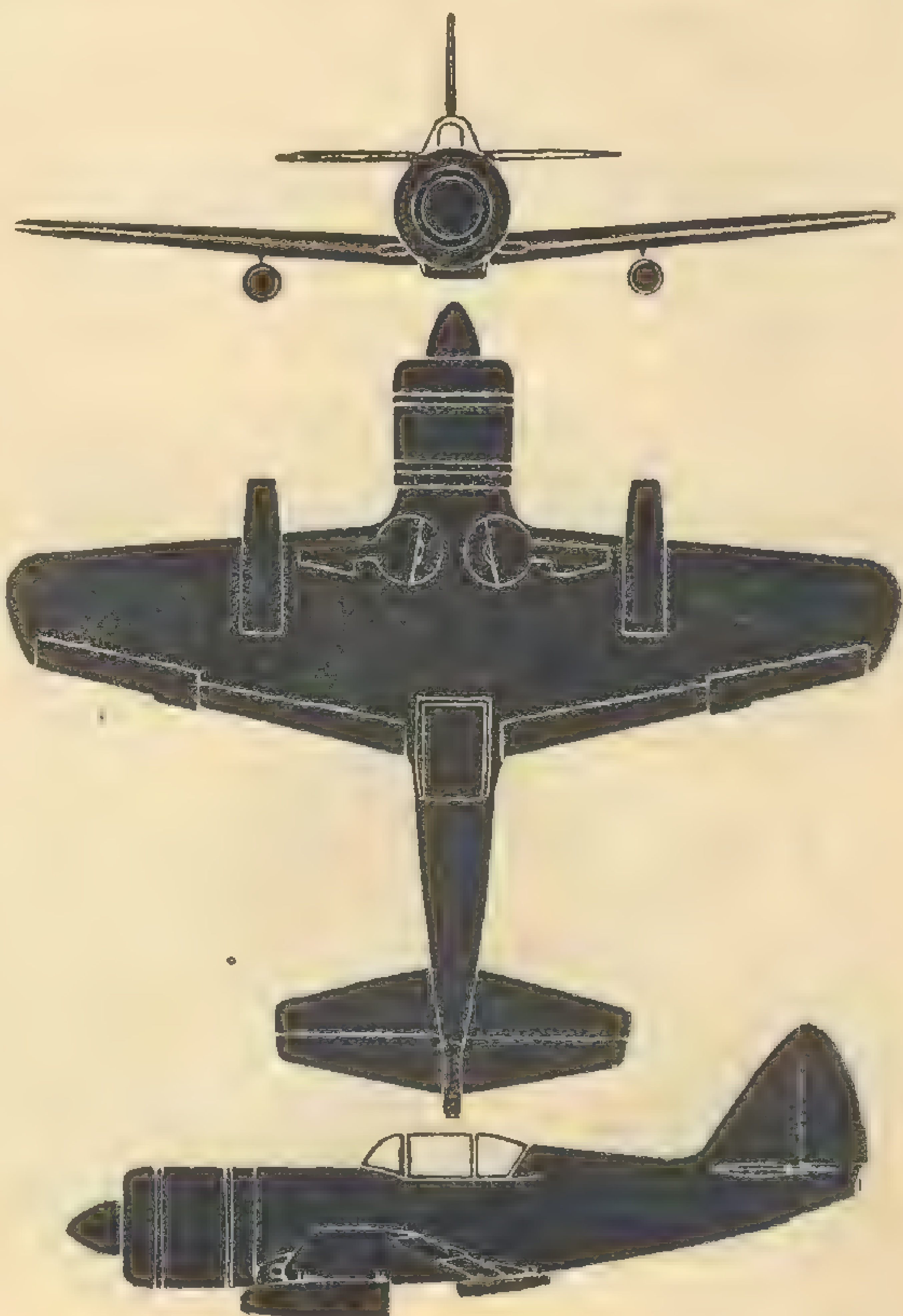

ONS MAATSCHETSEN-HOEKJE :

Lavochkin LA-9

Dit toestel is waarschijnlijk een gewone LA-9, waarbij raket-hulp of kleine straaleenheden onder de vleugels werden aangebracht. De volgende gegevens slaan op de LA-9, zonder deze bijkomende aandrijvingseenheden. Spanwijdte 10,62 m. Lengte 9,15 m. Max.-snelheid 650 Km.-u. Geen verdere gegevens bekend.

(The Aeroplane Spotter. - Copyright drawing.)

C. OBERNAY

De JONGE

LODEWIJK XIV van Frankrijk, de Zonnekoning, droomde een stoute droom ! Hij wilde niet alleen de onbetwistbare meester zijn van een Frankrijk, dat hij tot macht en aanzien gebracht had, maar ook baas spelen over heel Europa ! Dat werd zijn levensideaal en alle middelen waren goed om die droom tot werkelijkheid te maken.

Andere vorsten en volkeren waren daar natuurlijk niet van gediend. Een der eersten, die de plannen van de Franse koning doorzag, was de raadpensionaris van Holland en Zeeland, de eigenlijke bestuurder van de Republiek der Verenigde Nederlanden, Johan de Witt. Die zette de zonnekoning overal, waar hij maar kon, de voet dwars. De Witt kon dat doen, omdat de Republiek der Verenigde Nederlanden toen op het toppunt van haar macht stond en een land als Frankrijk gemakkelijk de baas bleef.

Lodewijk was natuurlijk woedend op die kooplui en boeren daar achter hun dijken, die zich tegen hem durfden verzetten. Hij zon op wraak !

Door gezanten en beloften kreeg hij bij Engeland en de vorst-bisschoppen van Muenster en Keulen gedaan, dat deze vier landen zich tegelijk tegen de machtige republiek zouden keren en haar van alle kanten aanvallen.

Dat was het rampjaar 1672 voor de Verenigde Nederlanden.

De regering was radeloos, het land reddeloos en het volk redeloos. Jan de Witt, die meer succes gekend had in de buitenlandse politiek dan in zijn binnenlands beleid, kreeg de schuld van alles. Met opzet had hij de erfprins van Oranje buiten het landsbestuur gehouden. Op dit hachelijk ogenblik verwachtte het volk weer heil van een Oranje en eiste, dat de jonge prins aan het hoofd van het leger geplaatst zou worden. Het gepeupel keerde zich tegen Johan de Witt, die met zijn broer Cornelis in 's Gravenhage op een afschuwelijke manier vermoord werd. Dit is een der zwartste bladzijden uit de Noord-Nederlandse geschiedenis.

De prins, later stadhouder, Willem III, was een jongeman van 22 jaar. De binnenlandse toestand was uiterst verward. Ter zee keerden vlootvoogden als Tromp en de Ruyter het gevaar wel. Als landleger bezat de prins slechts 10.000 ongeoefende manschappen. De beste huurtroepen waren het oprukkende Franse leger tegemoet gezonden en wachtten de vijand op in Maastricht. Maar Condé, de veldheer van Lodewijk XIV, trok nuchter, zonder te vechten om de stad heen en daarmee waren de beste troepen van de Republiek van hun basis afgesneden en van geen nut meer ! Het Franse leger trachtte in de hete Augustusmaand van 1572 bij Lobith de Rijn over te steken. Veel tegenstand werd van de kant der Nederlanders niet geboden. Er lagen enkel wat Friezen, die moedig vochten, maar tegenover zo'n overmacht (80.000 man) niets vermochten. Toch hadden de Nederlanders daar één geluk. Een van die Friezen schoot de Franse aanvoerder Condé in zijn arm, waardoor deze moest achterblijven en het bevel op Turenne overging. Condé was een echte houwdegen en was liefst zo spoedig mogelijk naar het hart van het land doorgestoten, nog voor de beroemde Hollandse waterlinie werken kon. Die « waterlinie » was een aaneenschakeling van vaarten, rivieren, sloten en drassig land, dat in een ommezien door sluizen en het doorsteken van dijken in een brede strook water veranderd kon worden van Gorkum tot Naarden en waarachter het eigenlijke Holland dan veilig voor iedere indringer was. Had de beroemde veldheer Maurits een halve eeuw vroeger al niet gezegd, dat deze waterlinie met 10.000 man troepen gehouden kon worden tegen iedere vijand, hoe sterk die ook was ? Condé wist dat en wilde daarom haast maken. Turenne deed het wat kalmer aan en dat juist redde de Republiek van een algehele bezetting door de Franse legers. De waterlinie werkte en de Fransen kwamen niet verder dan de provincie Utrecht.

Stadhouder Willem III, die met zijn 10.000 man ongeoefende troepen weinig kon uitrichten, had zich achter deze waterlinie teruggetrokken en begon met zijn manschappen eens duchtig te oefenen. Het ontbrak vooral aan goede officieren, al kwamen er flink wat vrijwilligers. De Munstersen (de troepen van « Bommen-Berend », zoals de Hollanders de bisschop van Munster scholden) en de Keulenaars veroverden intussen de provincies Gelderland en Overijssel, maar stietten eveneens het hoofd voor de zogenaamde Friese waterlinie en voor Groningen, dat hardnekkig verdedigd werd.

Was daarmee de oorlog doodgelopen ? Het had er alle schijn van, want de Fransen, Munstersen en Keulenaars kwamen geen stap verder. De machtige Hollandse vloot verhinderde elke landingspoging. De republiek kon even adem scheppen : achter die brede waterlinie zaten ze veilig !

Toen de jonge stadhouder weer wat geoefende manschappen had, beraamde hij met zijn officieren een stout plan. Zeker dacht hij daarbij aan de verrassende beweging, die zijn grootvader Frederik-Hendrik een veertig jaar eerder had uitgevoerd om de Spanjaarden van het grondgebied der Republiek weg te krijgen. Die had bij verrassing het stadje Wezel in het Rijnland genomen (1629), waardoor de verbindingslijnen van de Spaanse troepen verbroken waren en de legers wel uit de Republiek terugmoesten !

Wat was nu het knooppunt ? De stad Charleroi ! Als de prins die in handen kon krijgen, moesten de Fransen beslist weer uit de Verenigde Nederlanden verdwijnen ! Het was er op te wagen. De 10.000 waren nu voldoende bewapend en geoefend en konden over de Zeeuwse eilanden heen wel achter de waterlinie weg, zonder dat de Fransen het merkten... De waterlinie verdedigde Holland alleen wel. Als dan de troepen in de buurt van Maastricht nog mee konden doen, kon Charleroi zeker bij verrassing genomen worden.

Jammer genoeg mislukte deze opzet en daarmee was de prins met zijn troepen ver van huis ! Bovendien viel de winter zeer streng in, zodat de waterlinie bevroor en... waardeloos werd. De Fransen zouden over het ijs het weerloze Holland kunnen binnentrekken. Er was niets om hen tegen te houden dan een soort burgerwacht, gewapend met oude roeren, dorsvlegels en hooivorken. Begin daar maar eens mee tegen 80.000 goedgewapende soldaten !

De prins begreep het gevaar en trok in ijlmarsen naar de Nederlanden terug. Zou hij niet te laat komen ? En al kwam hij nog op tijd, kon hij dan met zijn doodvermoeide soldaten wel vechten tegen een zoveel sterkere vijand ?... Maar een leger op mars gaat altijd nog langzaam. Daarom stuurde de prins ijlboden vooruit met bevelen of liever aanbevelingen voor de Staten-generaal, die de eigenlijke landsbestuurders waren.

In die tijd was er nog geen radio of telegraaf, zodat alles per ijlbode gedaan moest worden.

En zo zien we in de koude Decembermaand twee ruiters op de grote weg van Antwerpen naar Breda, afgezanten van Willem III voor raadpensionaris Fagel, de opvolger van de ongelukkige Jan de Witt.

De een is een oude snorbaard, baron van Oldenhove, lid van de Gelderse adel en toegewijd vriend van Willem. De ander is een piepjonge Fries van amper zestien jaar, de jonge Wybe Aylva, maar die al fier zijn rode kapiteinssjerp draagt.

Er staat een felle, koude wind dwars over de baan, die door merg en been dringt. De hemel is donker, veel te donker nu het pas drie uur in de middag is. Dat voorspelt weinig goeds ! En toch willen beide ruiters nog deze avond het Hollands Diep bereiken en zo mogelijk Dordrecht nog, de oudste stad der Nederlanden.

De jonge Wybe was eerst de vorige dag door de Prins zelf tot kapitein bevorderd. Hij had tot dan toe

als page
Zijn fami
geweest
manier
mocht n
mee, om
zijn moe
der, die
hofdame
morgen
— Als
len, grom
lonel der
— Wa
Wybe on
— Maa
sneeuwlu
ker raken
weg af
daar kom
Wybe,
stens va
maal niet
opzij naa
naast hem
droeg een
zicht, een
oorlog t
dien mist
terhand,
vuurwap
belette n
van de R
liepen in
de koud
maar w
eigenlijk
den, maa
Hij vond
te kalm.
van merk
was van
schap, d
ven ?...
Even
meerd :
— Ho
— Bes
— Op
hoor ! W
gen de

C. OBERNAY

De JONGE KAPITEIN

LODEWIJK XIV. van Frankrijk, de Zonnekoning, droomde een stoute droom ! Hij wilde niet alleen de onbetwistbare meester zijn van een Frankrijk, dat hij tot macht en aanzien gebracht had, maar ook baas spelen over heel Europa ! Dat werd zijn levensideaal en alle middelen waren goed om die droom tot werkelijkheid te maken.

Andere vorsten en volkeren waren daar natuurlijk niet van gediend. Een der eersten, die de plannen van de Franse koning doorzag, was de raadpensionaris van Holland en Zeeland, de eigenlijke bestuurder van de Republiek der Verenigde Nederlanden, Johan de Witt. Die zette de zonnekoning overal, waar hij maar kon, de voet dwars. De Witt kon dat doen, omdat de Republiek der Verenigde Nederlanden toen op het toppunt van haar macht stond en een land als Frankrijk gemakkelijk de baas bleef.

Lodewijk was natuurlijk woedend op die kooplui en boeren daar achter hun dijken, die zich tegen hem durfden verzetten. Hij zon op wraak !

Door gezanten en beloften kreeg hij bij Engeland en de vorst-bisschoppen van Muenster en Keulen gedaan, dat deze vier landen zich tegelijk tegen de machtige republiek zouden keren en haar van alle kanten aanvallen.

Dat was het rampjaar 1672 voor de Verenigde Nederlanden.

De regering was radeloos, het land reddeloos en het volk redeloos. Jan de Witt, die meer succes gekend had in de buitenlandse politiek dan in zijn binnenlands beleid, kreeg de schuld van alles. Met opzet had hij de erfprins van Oranje buiten het landsbestuur gehouden. Op dit hachelijk ogenblik verwachtte het volk weer heil van een Oranje en eiste, dat de jonge prins aan het hoofd van het leger geplaatst zou worden. Het gepeupel keerde zich tegen Johan de Witt, die met zijn broer Cornelis in 's Gravenhage op een afschuwelijke manier vermoord werd. Dit is een der zwartste bladzijden uit de Noord-Nederlandse geschiedenis.

De prins, later stadhouder, Willem III, was een jongeman van 22 jaar. De binnenlandse toestand was uiterst verward. Ter zee keerden vlootvoogden als Tromp en de Ruyter het gevaar wel. Als landleger bezat de prins slechts 10.000 ongeoefende manschappen. De beste huurtroepen waren het oprukkende Franse leger tegemoet gezonden en wachtten de vijand op in Maastricht. Maar Condé, de veldheer van Lodewijk XIV, trok nuchter, zonder te vechten om de stad heen en daarmee waren de beste troepen van de Republiek van hun basis afgesneden en van geen nut meer ! Het Franse leger trachtte in de hete Augustusmaand van 1572 bij Lobith de Rijn over te steken. Veel tegenstand werd van de kant der Nederlanders niet geboden. Er lagen enkel wat Friezen, die moedig vochten, maar tegenover zo'n overmacht (80.000 man) niets vermochten. Toch hadden de Nederlanders daar één geluk. Een van die Friezen schoot de Franse aanvoerder Condé in zijn arm, waardoor deze moest achterblijven en het bevel op Turenne overging. Condé was een echte houwdegen en was liefst zo spoedig mogelijk naar het hart van het land doorgestoten, nog voor de beroemde Hollandse waterlinie werken kon. Die « waterlinie » was een aaneenschakeling van vaarten, rivieren, sloten en drassig land, dat in een ommezien door sluizen en het doorsteken van dijken in een brede strook water veranderd kon worden van Gorkum tot Naarden en waarachter het eigenlijke Holland dan veilig voor iedere indringer was. Had de beroemde veldheer Maurits een halve eeuw vroeger al niet gezegd, dat deze waterlinie met 10.000 man troepen gehouden kon worden tegen iedere vijand, hoe sterk die ook was ? Condé wist dat en wilde daarom haast maken. Turenne deed het wat kalmer aan en dat juist redde de Republiek van een algehele bezetting door de Franse legers. De waterlinie werkte en de Fransen kwamen niet verder dan de provincie Utrecht.

Stadhouder Willem III, die met zijn 10.000 man ongeoefende troepen weinig kon uitrichten, had zich achter deze waterlinie teruggetrokken en begon met zijn manschappen eens duchtig te oefenen. Het ontbrak vooral aan goede officieren, al kwamen er flink wat vrijwilligers. De Munstersen (de troepen van « Bommen-Berend », zoals de Hollanders de bisschop van Munster scholden) en de Keulenaars veroverden intussen de provincies Gelderland en Overijssel, maar stieten eveneens het hoofd voor de zogenaamde Friese waterlinie en voor Groningen, dat hardnekkig verdedigd werd.

Was daarmee de oorlog doodgelopen ? Het had er alle schijn van, want de Fransen, Munstersen en Keulenaars kwamen geen stap verder. De machtige Hollandse vloot verhinderde elke landingspoging. De republiek kon even adem scheppen : achter die brede waterlinie zaten ze veilig !

Toen de jonge stadhouder weer wat geoefende manschappen had, beraamde hij met zijn officieren een stout plan. Zeker dacht hij daarbij aan de verrassende beweging, die zijn grootvader Frederik-Hendrik een veertig jaar eerder had uitgevoerd om de Spanjaarden van het grondgebied der Republiek weg te krijgen. Die had bij verrassing het stadje Wezel in het Rijnland genomen (1629), waardoor de verbindingslijnen van de Spaanse troepen verbroken waren en de legers wel uit de Republiek terugmoesten !

Wat was nu het knooppunt ? De stad Charleroi ! Als de prins die in handen kon krijgen, moesten de Fransen beslist weer uit de Verenigde Nederlanden verdwijnen ! Het was er op te wagen. De 10.000 waren nu voldoende bewapend en geoefend en konden over de Zeeuwse eilanden heen wel achter de waterlinie weg, zonder dat de Fransen het merkten... De waterlinie verdedigde Holland alleen wel. Als dan de troepen in de buurt van Maastricht nog mee konden doen, kon Charleroi zeker bij verrassing genomen worden.

Jammer genoeg mislukte deze opzet en daarmee was de prins met zijn troepen ver van huis ! Bovendien viel de winter zeer streng in, zodat de waterlinie bevroor en... waardeloos werd. De Fransen zouden over het ijs het weerloze Holland kunnen binnentrekken. Er was niets om hen tegen te houden dan een soort burgerwacht, gewapend met oude roeren, dorsvlegels en hooivorken. Begin daar maar eens mee tegen 80.000 goedgewapende soldaten !

De prins begreep het gevaar en trok in ijlmarsen naar de Nederlanden terug. Zou hij niet te laat komen ? En al kwam hij nog op tijd, kon hij dan met zijn doodvermoeide soldaten wel vechten tegen een zoveel sterkere vijand ?... Maar een leger op mars gaat altijd nog langzaam. Daarom stuurde de prins ijlboden vooruit met bevelen of liever aanbevelingen voor de Staten-generaal, die de eigenlijke landsbestuurders waren.

In die tijd was er nog geen radio of telegraaf, zodat alles per ijlbode gedaan moest worden.

En zo zien we in de koude Decembermaand twee ruiters op de grote weg van Antwerpen naar Breda, afgezanten van Willem III voor raadpensionaris Fagel, de opvolger van de ongelukkige Jan de Witt.

De een is een oude snorbaard, baron van Oldenhove, lid van de Gelderse adel en toegewijd vriend van Willem. De ander is een piepjonge Fries van amper zestien jaar, de jonge Wybe Aylva, maar die al fier zijn rode kapiteinssjerp draagt.

Er staat een felle, koude wind dwars over de baan, die door merg en been dringt. De hemel is donker, veel te donker nu het pas drie uur in de middag is. Dat voorspelt weinig goeds ! En toch willen beide ruiters nog deze avond het Hollands Diep bereiken en zo mogelijk Dordrecht nog, de oudste stad der Nederlanden.

De jonge Wybe was eerst de vorige dag door de Prins zelf tot kapitein bevorderd. Hij had tot dan toe als page aan het hof dienst gedaan. Zijn familie was altijd Oranje-gezind geweest en dat had de prins op deze manier willen belonen. En Wybe mocht nu met baron van Oldenhove mee, om dit grote nieuws zelf aan zijn moeder te gaan melden ! Moeder, die weduwe was, verbleef als hofdame in Den Haag. Wat zou ze morgen opkijken !

— Als we de Moerdijk maar halen, gromde baron van Oldenhove, kolonel der grenadiers, in zijn baard.

— Waarom niet, kolonel, vroeg Wybe onnozel.

— Maar kapiteintje, zie je die sneeuwlucht niet ? Straks in het donker raken onze paarden van de goede weg af en wat dan gedaan ? Kijk, daar komen de eerste vlokken al.

Wybe, die dat kleinerend of hoogstens vaderlijk « kapiteintje » helemaal niet prettig vond, keek eens van opzij naar de oude houwdegen, die naast hem reed. Baron van Oldenhove droeg een breed litteken over zijn gezicht, een aandenken uit de 80-jarige oorlog tegen de Spanjolen. Bovendien miste hij een vinger aan de rechterhand, veroorzaakt door zijn eigen vuurwapen, wat hem intussen niet belette nog een der beste schutters van de Republiek te zijn. De paarden liepen in gestrekte draf en vanwege de koude werd er tussen de ruiters maar weinig gesproken. Wybe had eigenlijk nog wel harder willen rijden, maar durfde het niet voorstellen. Hij vond de baron trouwens helemaal te kalm. Kon je er nu ook maar iets van merken, dat deze kolonel drager was van een uiterst gewichtige boodschap, die strikt geheim moest blijven ?...

Even had de kolonel nog geïnformeerd :

— Hoe gaat het kapiteintje ?

— Best, kolonel !

— Oppassen is nu de boodschap hoor ! We kunnen ieder ogenblik tegen de vijandelijke troepen oprijden. Dan zal er gevochten en desnoods gevlucht moeten worden...

— Vluchten, kolonel ? Dat nooit ! Ik ben niet bang !...

— Maar jongen, er is nog nooit een pistool in je richting afgeschoten, laat staan een kanon ! Wacht, tot je dat hebt meegemaakt om te zeggen, dat je niet bang bent.

Nog voor de ruiters te Breda waren, waar ze van paarden hoopten te verwisselen, werd het zo'n sneeuwstorm, dat ze te Princenhage niet meer verder konden.

— Of we willen of niet, we moeten een onderkomen zoeken, gromde de kolonel. Eerst als de sneeuwstorm gaat liggen, kunnen we verder. Als je het mij vraagt, mag het tot morgen blijven sneeuwen. Dan kruipen we in een warm bed en rijden morgen in één ruk door naar 's Gravenhage.

Kapitein Wybe vond dit taal, die een kolonel van de prins onwaardig was, maar wachtte zich wel, dat ook hardop te zeggen.

Bij een kruising van de weg vonden ze een uitspanning. « In de gebraden duif » heette de herberg. De ruiters gleden van hun paard en bonsden op de deur. Een stokoude vrouw, mager en tanig-bruin, als was ze een Spaanse, deed open.

— Ach heren, jammerde ze, U ziet, mijn vuur is aan het uitgaan ! En soldaten hebben vanmorgen het laatste eten meegenomen, dat ik nog in huis had, natuurlijk zonder te betalen...

— Geeft niets, moeder, zei de kolonel vriendelijk. Als wij tweeën maar een warm bed hebben om wat te rusten, is het ook al goed. Morgenvroeg gaan we dan door...

Toen ging het oudje haar zoon Frans wekken. Frans zag onmiddellijk, dat het hoge officieren waren en geen Fransen. Hij pookte daarom haastig het vuur op en zei tegen zijn moeder, dat ze maar een flinke eierstruif moest bakken. De kippen zouden wel weer gelegd hebben...

De kolonel had onmiddellijk sympathie voor deze eenvoudige, eerlijke volksjongen.

— Blijft u hier bij het vuur, kapitein, zei hij tegen Wybe, dan ga ik met deze jonge gast de paarden stallen en verzorgen... Gaat u maar naar bed !

Kapitein Alyva vond het best. Lieve hemel, wat was hij moe, koud en stijf, nu hij eenmaal van zijn knol was !

— We hebben maar één kamer met twee bedden, meneer, zei de oude vrouw hem intussen. Ik haal even de beddepan tussen de lakens door om de kilte te verdrijven. Dan kan meneer al naar bed en krijgt hij zijn koek wel dáár, want ik zie, dat meneer omrolt van de slaap...

Kapitein Wybe probeerde nog uit de hoogte te doen, maar vond heimelijk dit voorstel niet kwaad !

Hij nam de zware mantel van de kolonel en de degen, die baron van Oldenhove daar achteloos op een stoel geworpen had, voor de voorzichtigheid mee naar boven. Verbeeld je, dat in die mantel de geheime documenten zaten ! De vrouw lichtte hem voor en liet hem de kaars.

Rillend kroop de jonge kapitein in bed onder een berg dekens. Wel nam hij alvorens de kaars uit te blazen nog zijn degen in bed ! Je kon nooit weten !

Hoelang had hij al geslapen ?... Hij wist het niet. Maar de kolonel was nog niet op de kamer, wel iemand anders !

Hij herkende onmiddellijk de oude vrouw, die met een kaars in de hand naar iets zocht. Kapitein Wybe schrok. Een spionne ?... Ze zocht eerst op tafel, toen op de schouwrand. De vrouw dacht zeker dat hij sliep ! Toen liep ze naar de stoel, waarin de mantel van de kolonel lag.

Met één sprong was kapitein Wybe Aylva zijn bed uit, zwaaide zijn rapier

(Zie vervolg blz. 19.)

KAPITEIN

als page aan het hof dienst gedaan. Zijn familie was altijd Oranje-gezind geweest en dat had de prins op deze manier willen belonen. En Wybe mocht nu met baron van Oldenhove mee, om dit grote nieuws zelf aan zijn moeder te gaan melden ! Moeder, die weduwe was, verbleef als hofdame in Den Haag. Wat zou ze morgen opkijken !

— Als we de Moerdijk maar halen, gromde baron van Oldenhove, kolonel der grenadiers, in zijn baard.

— Waarom niet, kolonel, vroeg Wybe onnozel.

— Maar kapiteintje, zie je die sneeuwlucht niet ? Straks in het donker raken onze paarden van de goede weg af en wat dan gedaan ? Kijk, daar komen de eerste vlokken al.

Wybe, die dat kleinerend of hoogstens vaderlijk « kapiteintje » helemaal niet prettig vond, keek eens van opzij naar de oude houwdegen, die naast hem reed. Baron van Oldenhove droeg een breed litteken over zijn gezicht, een aandenken uit de 80-jarige oorlog tegen de Spanjolen. Bovendien miste hij een vinger aan de rechterhand, veroorzaakt door zijn eigen vuurwapen, wat hem intussen niet belette nog een der beste schutters van de Republiek te zijn. De paarden liepen in gestrekte draf en vanwege de koude werd er tussen de ruiters maar weinig gesproken. Wybe had eigenlijk nog wel harder willen rijden, maar durfde het niet voorstellen. Hij vond de baron trouwens helemaal te kalm. Kon je er nu ook maar iets van merken, dat deze kolonel drager was van een uiterst gewichtige boodschap, die strikt geheim moest blijven ?...

Even had de kolonel nog geïnformeerd :

— Hoe gaat het kapiteintje ?

— Best, kolonel !

— Oppassen is nu de boodschap hoor ! We kunnen ieder ogenblik tegen de vijandelijke troepen oprijden. Dan zal er gevochten en desnoods gevlucht moeten worden...

— Vluchten, kolonel ? Dat nooit ! Ik ben niet bang !...

— Maar jongen, er is nog nooit een pistool in je richting afgeschoten, laat staan een kanon ! Wacht, tot je dat hebt meegemaakt om te zeggen, dat je niet bang bent.

Nog voor de ruiters te Breda waren, waar ze van paarden hoopten te verwisselen, werd het zo'n sneeuwstorm, dat ze te Princenhage niet meer verder konden.

— Of we willen of niet, we moeten een onderkomen zoeken, gromde de kolonel. Eerst als de sneeuwstorm gaat liggen, kunnen we verder. Als je het mij vraagt, mag het tot morgen blijven sneeuwen. Dan kruipen we in een warm bed en rijden morgen in één ruk door naar 's Gravenhage.

Kapitein Wybe vond dit taal, die een kolonel van de prins onwaardig was, maar wachtte zich wel, dat ook hardop te zeggen.

Bij een kruising van de weg vonden ze een uitspanning. « In de gebraden duif » heette de herberg. De ruiters gleden van hun paard en bonsden op de deur. Een stokoude vrouw, mager en tanig-bruin, als was ze een Spaanse, deed open.

— Ach heren, jammerde ze. U ziet, mijn vuur is aan het uitgaan ! En soldaten hebben vanmorgen het laatste eten meegenomen, dat ik nog in huis had, natuurlijk zonder te betalen...

— Geeft niets, moeder, zei de kolonel vriendelijk. Als wij tweeën maar een warm bed hebben om wat te rusten, is het ook al goed. Morgenvroeg gaan we dan door...

Toen ging het oudje haar zoon Frans wekken. Frans zag onmiddellijk, dat het hoge officieren waren en geen Fransen. Hij pookte daarom haastig het vuur op en zei tegen zijn moeder, dat ze maar een flinke eierstruif moest bakken. De kippen zouden wel weer gelegd hebben...

De kolonel had onmiddellijk sympathie voor deze eenvoudige, eerlijke volksjongen.

— Blijft u hier bij het vuur, kapitein, zei hij tegen Wybe, dan ga ik met deze jonge gast de paarden stallen en verzorgen... Gaat u maar naar bed !

Kapitein Alyva vond het best. Lieve hemel, wat was hij moe, koud en stijf, nu hij eenmaal van zijn knol was !

— We hebben maar één kamer met twee bedden, meneer, zei de oude vrouw hem intussen. Ik haal even de beddepan tussen de lakens door om de kilte te verdrijven. Dan kan meneer al naar bed en krijgt hij zijn kook wel dáár, want ik zie, dat meneer omrolt van de slaap...

Kapitein Wybe probeerde nog uit de hoogte te doen, maar vond heimelijk dit voorstel niet kwaad !

Hij nam de zware mantel van de kolonel en de degen, die baron van Oldenhove daar achteloos op een stoel geworpen had, voor de voorzichtigheid mee naar boven. Verbeeld je, dat in die mantel de geheime documenten zaten ! De vrouw lichtte hem voor en liet hem de kaars.

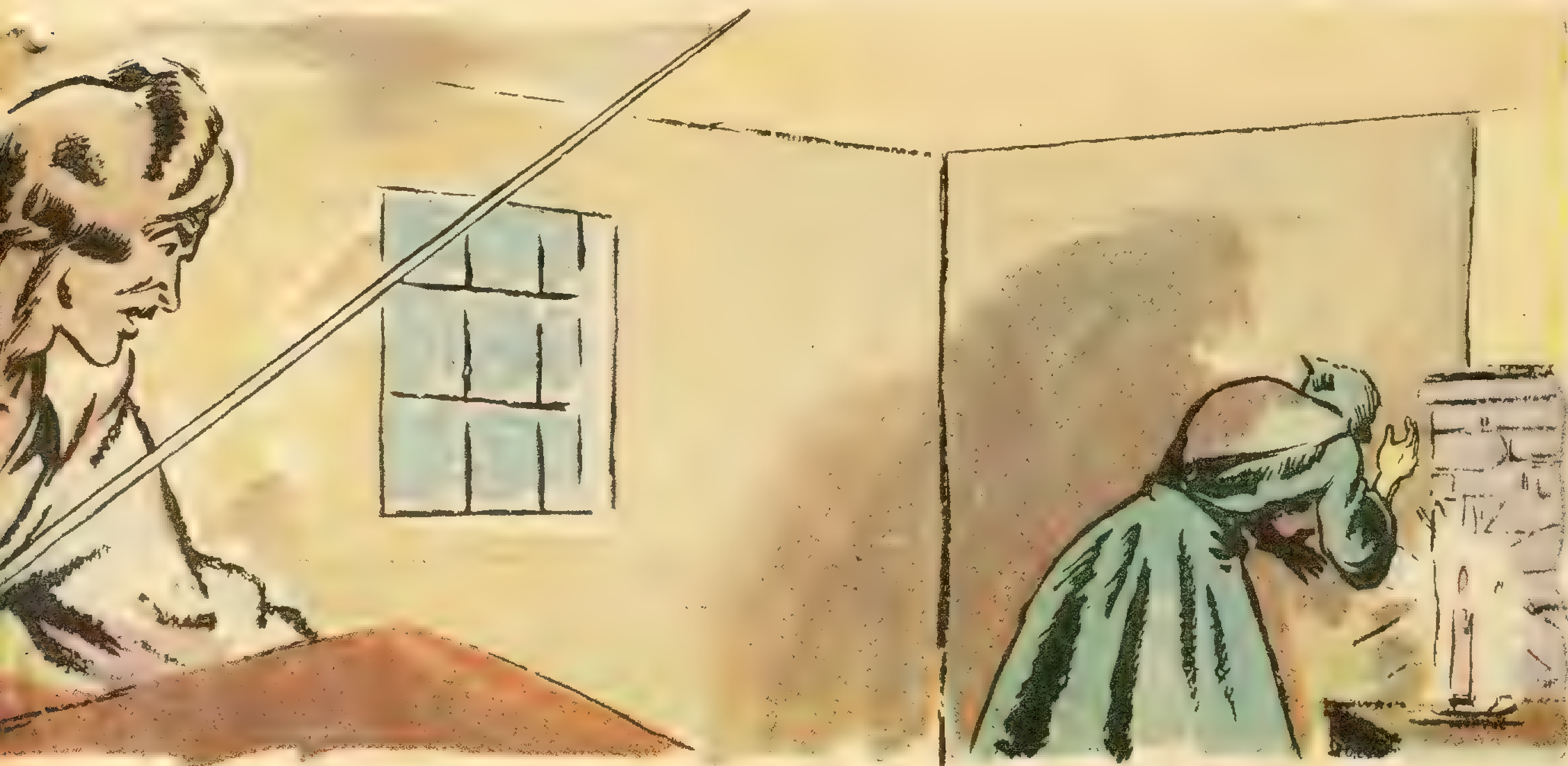
Rillend kroop de jonge kapitein in bed onder een berg dekens. Wel nam hij alvorens de kaars uit te blazen nog zijn degen in bed ! Je kon nooit weten !

Hoelang had hij al geslapen ?... Hij wist het niet. Maar de kolonel was nog niet op de kamer, wel iemand anders !

Hij herkende onmiddellijk de oude vrouw, die met een kaars in de hand naar iets zocht. Kapitein Wybe schrok. Een spionne ?... Ze zocht eerst op tafel, toen op de schouwrand. De vrouw dacht zeker dat hij sliep ! Toen liep ze naar de stoel, waarin de mantel van de kolonel lag.

Met één sprong was kapitein Wybe Aylva zijn bed uit, zwaaide zijn rapier

(Zie vervolg blz. 19.)

STERKER DAN ZIJ...

Voor de zoveelste keer verscheen er een edict vanwege de keizer, dat de christenen tot « vijanden van het keizerrijk » verklaarde. Daarmee werd een nieuwe vervolging ingezet.

Iedere dag kon men in de straten van Rome hetzelfde schouwspel zien : groepjes mannen, vrouwen en kinderen, ook stokoude mensen, werden door zwaar bewapende stadspolitie of soldaten opgeleid en naar de gevangenis gedreven. De christenen, die konden vluchten, verspreidden zich in de Romeinse Campagna of doken onder in de Catacomben.

Deze laatste waren een doolhof van gangen en zalen, die zich in alle richtingen onder de grond uitstrekten. Daar was de steen uitgebroken, waarmee Rome gebouwd werd. Het was een uitstekende schuilplaats en betrekkelijk veilig, omdat heel veel christenen er vroeger gewerkt hadden en die onderaardse stad dus goed kenden.

De keizerlijke politie was echter zeer actief en soms verbazend goed ingelicht. Verraders wisten zich soms onder een groepje christenen te mengen, om later aan de openbare macht precies de plek aan te geven, waar men samenkwam. Daags daarop zag men dan meestal een nieuw contingent gevangenen de kerkerholen binnengedreven worden...

De gevangenen moesten hun geloof afzweren en afgodische eer brengen aan de goddelijke keizer en de andere godheden van Rome. Zij weigerden natuurlijk Dan werden ze veroordeeld om in het circus voor de wilde beesten geworpen te worden.

Bijna iedere dag werden er in de grote amphitheaters van Rome volksspelen gehouden. Wagenrennen en worstelkampen waren toen zeer geliefd. Maar nog liever zag het volk gladiatoren of zwaardvechters optreden ! Die gingen elkaar met zwaard of knots te lijf. Voor een van beiden betekende het altijd de dood, want de overwonnene werd door zijn tegenstander afgemaakt. Ook het vechten van mannen tegen wilde dieren was iets, waarop dit wrede en verdierlijkt volk verzot was. En tenslotte het martelen der christenen !

Het volk verlangde slechts « brood en spelen », maar had er ook een wreed genoegen in, totaal weerloze slachtoffers in de arena van angst te zien samenkrimpen of wegvluchten als de uitgehongerde leeuwen en tijgers op hen werden losgelaten...

Af en toe woonde de keizer in eigen persoon deze vermakelijkheden bij. De laatste tijd echter verscheen hij niet zo vaak meer in de keizerlijke loge. En zat hij er al eens, dan was het met zo'n verveeld gezicht, dat zijn hovelingen zich haastten om de keizer in een betere luim te brengen, zij het door het opzeggen van gedichten (wat kalmerend werkte) of door moppen te tappen...

De keizer keek eerst weer naar de arena, toen een Germaans zwaardvechter, een prachtig athleet, met zijn knots gewapend in het gele zand verscheen. De keizer hield nu eenmaal van grote kerels. Vooral als die hun mannetje wisten te staan ! Hij volgde de zwaardkampen met belangstelling en gaf prachtige geschenken voor de winnaars. Vroeger was hij zelf meermalen in de arena afgedaald en hij meende nog altijd zelf de beste worstelaar van heel het keizerrijk te zijn !

Voor « die lafaards van christenen » had hij enkel verachting. Die lieten zich verscheuren en vermoorden zonder dat ze zich verzetten ! Lui, die « liedjes zongen », inplaats van zich te verdedigen.

Ook nu weer had een christen zich doodgemoedereerd laten afmaken door een zwaardvechter en het wapen, dat hij zelf in de hand gestopt kreeg, niet eens opgelicht !

De keizer had dit schouwspel walgelijk gevonden en daarna woedend bevel gegeven, dat ze al de lafaards, die nog in de kerker van het curcus op hun « optreden » wachtten, maar overhoop moesten steken.

De vervolging woedde al meerdere manen, toen ook een slaaf gevangen werd, die vroeger Brutus heette, maar thans Petrus. Dit ter ere van de apostel, die het nieuwe geloof in Rome gebracht had. Petrus was gevangen genomen met tien van zijn volgelingen op het ogenblik, dat hij samen met hen het « offer voor zijn God » opdroeg. Een goede vangst : een priester van die gehate Jodensecte !

Priester Pieter was een reus van een man, die voor zijn bekering als worstelaar en speerwerper in zijn jeugd triomfen gevierd had. Dat beroep had hij echter als « duivels » afgezworen : het begin van zijn bekering ! Nu stond hij weer in de arena... maar als gevangen priester en bloedgetuige des Heren

De keizer had aan deze spelen maar matig plezier beleefd. Toen hij echter Petrus zag, leefde hij op. Hij herkende onmiddellijk de reus Brutus in hem, die een van 's keizers idolen geweest was in zijn jeugd.

— Ik zal het eens opnemen tegen deze priester van de nieuwe God, zei hij tegen zijn gevolg.

Hij beval, dat de slaaf voor hem gebracht werd.

— Neem een zwaard, beval de keizer hem en verdedig je troepje tegen die beesten daar !

Petrus schudde het hoofd en lachte eens.

— Neem het dan op tegen een van deze zware jongens... Jij, vroegere kampioen !

De keizer wees op enkele zwaardvechters, die onder zijn loge bij elkaar stonden.

— Als je erin slaagt een van hen naar de onderwereld te sturen, ben jij vrij en heel je groep...

Weer glimlachte Petrus en schudde van nee.

— Ben je zo bang geworden ?... hoonde de keizer. Maar Brutus, ik ken je niet meer terug ! Ik dacht, dat je met de hulp van die nieuwe God nog dapperder en wilder geworden was !...

De hovelingen lachten luid om deze spot.

— Kies dan zelf je tegenstander, maar bewijs tenminste één keer, dat een christen niet noodzakelijk een lafaard hoeft te zijn...

Priester Petrus dacht na, kalm de armen voor de borst gekruist. Achter hem stonden zijn gezellen gelaten de dood af te wachten.

— Goed, Cesar... zei hij tenslotte zacht.

— En... wie kies je ?... vroeg de keizer.

— Graag wil ik worstelen met « de beste worstelaar van het keizerrijk » !...

De hovelingen hielden ineens met spotlachen op. Een wenkte al naar de lijfwacht.

— Dus... u wilt **tegen mij** vechten hier in de arena ?...

— Graag, Cesar !

De keizer lachte.

— Dus je wilt, dat Cesar je neerlegt ?

— Ik zal Cesar neerleggen, antwoordde Petrus.

De keizer hield met een handbeweging de protesten van zijn hof terug.

— Laat de heraut aankondigen, dat Cesar in het krijt treedt met deze aanhanger van de Galileeër, beval hij.

Hij legde zijn purperen mantel af en daalde in de arena neer.

— Ik vecht met mijn eigen wapens, zei de keizer. Wat kies jij ?...

De vroegere slaaf liet zijn handen zien.

Het publiek, dat stil werd van nieuwsgierigheid en verwondering, keek naar de twee strijders. De een in een blikkerend koperen harnas en met een flitsend zwaard in de hand. De ander met niets dan zijn over elkaar gekruisde armen. Iedereen hield de adem in, toen de keizer met getrokken slagzwaard op de onbeweeglijk wachtende slaaf inrende. Het zwaard kwam suizend neer. Maar Pieter deed een plotse uitval, greep de pols van zijn tegenstander, verwrong die even en.. het zwaard vloog meters ver van de twee tegenstanders !

Toen trok de keizer een korte degen en wierp zich opnieuw op de slaaf. Maar weer ontwapende deze met een prachtige schijnbeweging zijn soeverein.

Daarmee begon een verwoede worsteling. De keizer was inderdaad sterk, maar de priester-slaaf was het niet minder ! Het werd een hardnekkig gevecht, tot het Pieter eindelijk gelukte de keizer zodanig te omstrengelen, dat hij hem op de knieën dwong. Eerst de ene knie, toen de andere. Daarop drukte hij hem met reuzekracht tegen de grond en de toeschouwers zagen, hoe hun keizer daar door een slaaf, en nog wel een christen, overwonnen werd !...

Soldaten kwamen toesnellen, want die dachten niet anders, of die voormalige Brutus zou gebruik maken van zijn recht en de keizer de genadeslag geven... Toen de keizer echter met beide schouders tegelijk grond geraakt had, sprong de slaaf onmiddellijk op en hielp zijn doorluchtige tegenstander overeind.

Deze beval zijn soldaten de degen weer in de schede te steken.

— Je bent vrij, zei hij tegen Petrus. En insgelijks je gezellen ! Verdwijnt allen, opdat ik jullie niet levend laat villen...

— Zoals het Cesar behaagt, zei Pieter en bracht de militaire groet. Langzaam verwijderde hij zich.

De keizer deed zijn hovelingen zwijgen, die luide zijn edelmoedigheid verkondigden. Daarop trok hij zich terug. Peinzend lag hij in zijn paleis op een rustbed, tot hij tegen een vertrouweling zei :

— Nu weet ik, dat ze niet laf en zwak zijn, Cajus !... Ze weigeren enkel hun kracht te gebruiken, omdat ze nog een andere hebben...

LEO THOORENS.

Wij beginnen de dag...

415

RONDZWAAIEN VAN RECHTERARM - MET EEN ZWAAR VOORWERP. BENEN IN SPREIDSTAND.

425
OPTILLEN VAN GESTREKT BEEN EN HET VOOR EN ACHTERWAARTS ZWAAIEN - HANDEN OP DE HEUPEN. DAN OEF. 20 EN 24 COMBINEREN.

435
BUIGEN EN STREKKEN VAN DE ROMP MET ARMZWAAI - LICHAAM STREKKEN, ARMEN VERTICAAL GESTREKT. ROMP BUIGEN EN TEGELIJK ARMEN ACHTERWAARTS WERPEN. BENEN GESTREKT HOUDEN!

161
ARMEN RONDZWAAIEN UITVALLEN - COMBINEER OEF 10 EN 120 MET ENKEL OPZIJ UITVALLEN.

HUP ROBBEDOES

GROVE FOUTEN

Ik moet mijn rakkers niet enkel op hun pekelzonden wijzen : er vallen ook andere katten te geselen ! Het baskett-bal reglement is echter soepel.

Mitsgaders penitentie kan een persoonlijke fout worden uitgeboet. Tot drie keer toe...

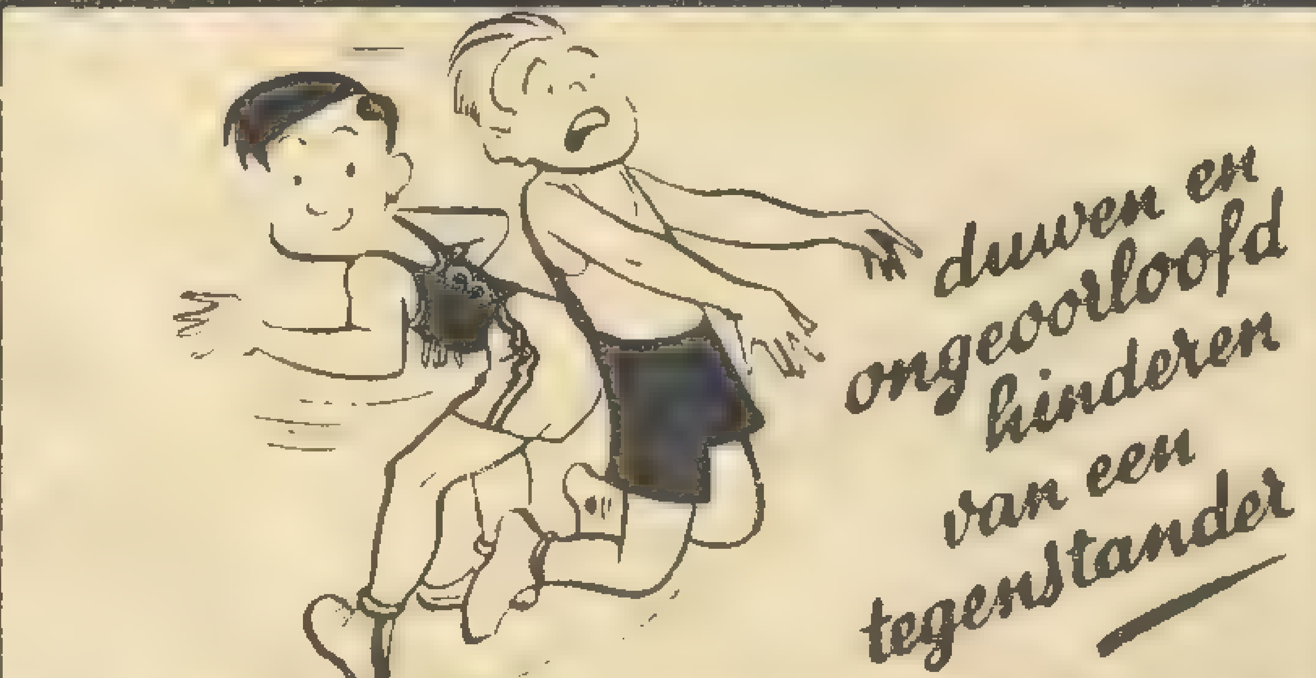
Anders staat het met de disqualificerende fouten, waardoor de zondaar onmiddellijk uitgesloten wordt. Daar bestaat geen pardon voor. Welke ook de hoedanigheid van de bedrijver van een dergelijke fout is : hij wordt van het veld verwezen. Dat geldt niet alleen voor de spelers, maar evenzeer voor trainers en toeschouwers

Als die laatsten daar geen genoegen mee nemen ? Wel, dan kan de scheidsrechter de partij, die deze rebellen steunen, voor geslagen verklaren met dezelfde cijfers, als waren ze niet opgekomen (forfait). Is zo'n straf niet straf ?...

FRANK.

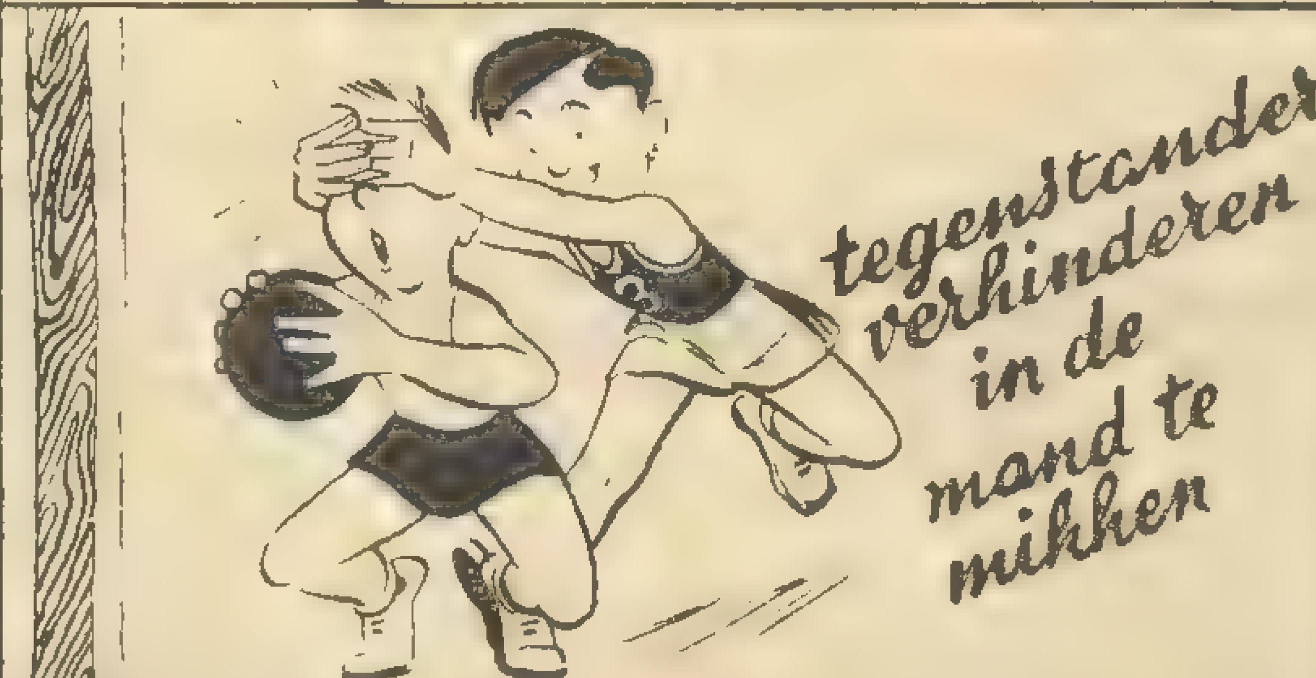
PERSOONLIJKE FOUTEN

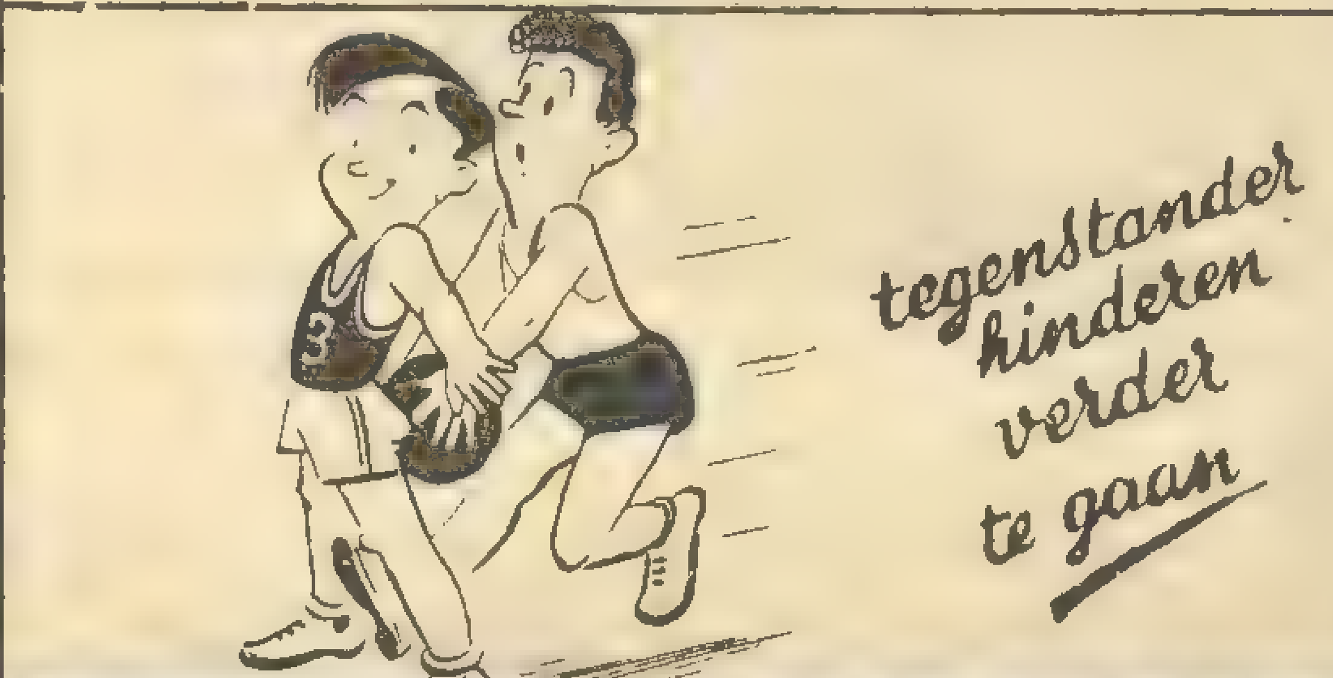

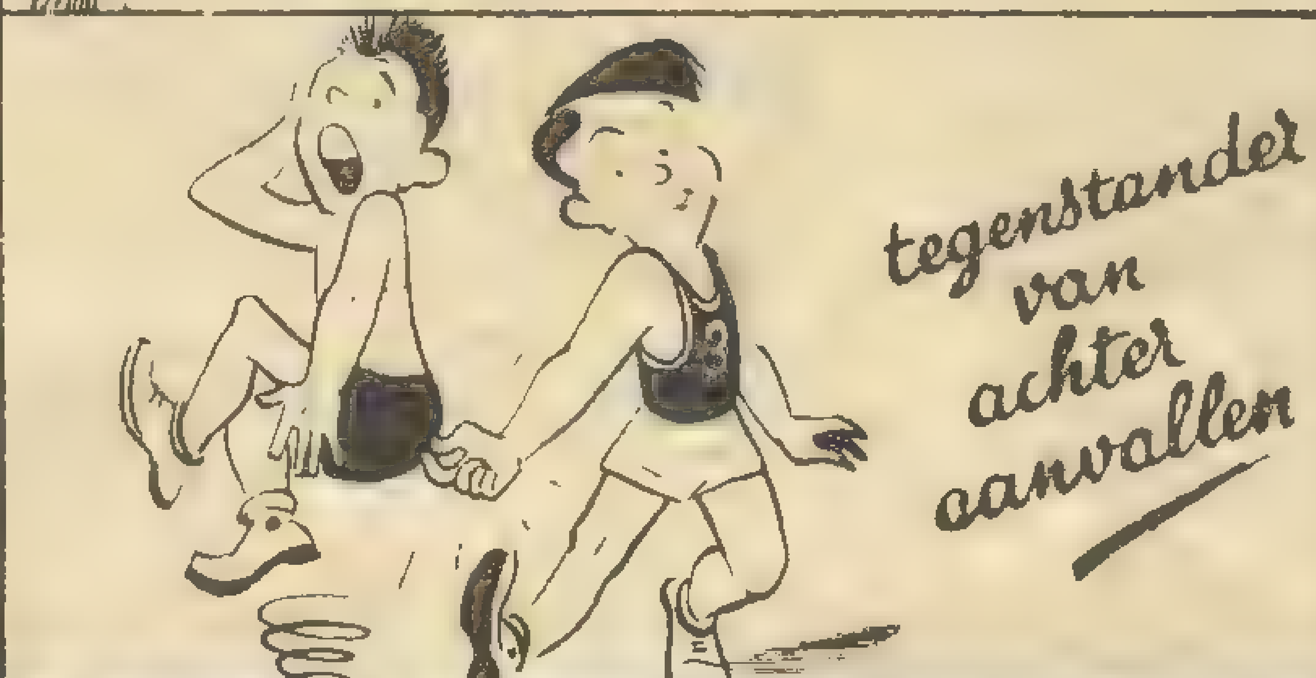

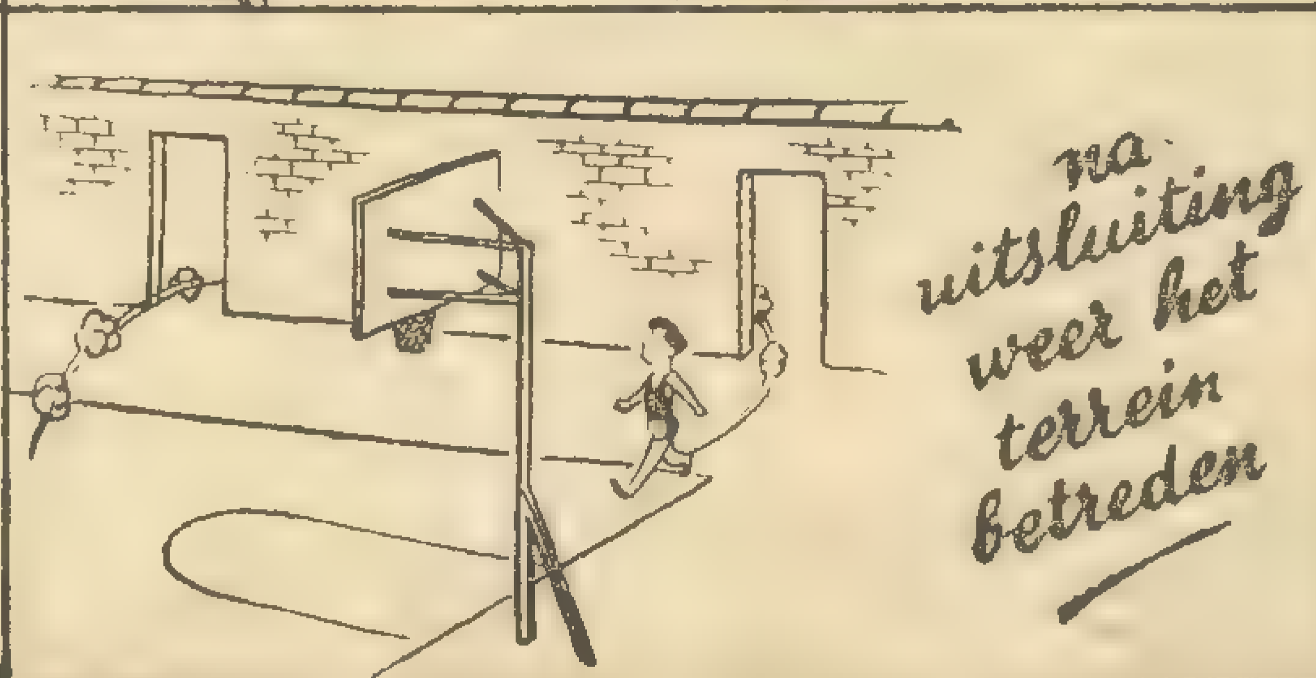

FOUTEN DIE UITSLUITEN

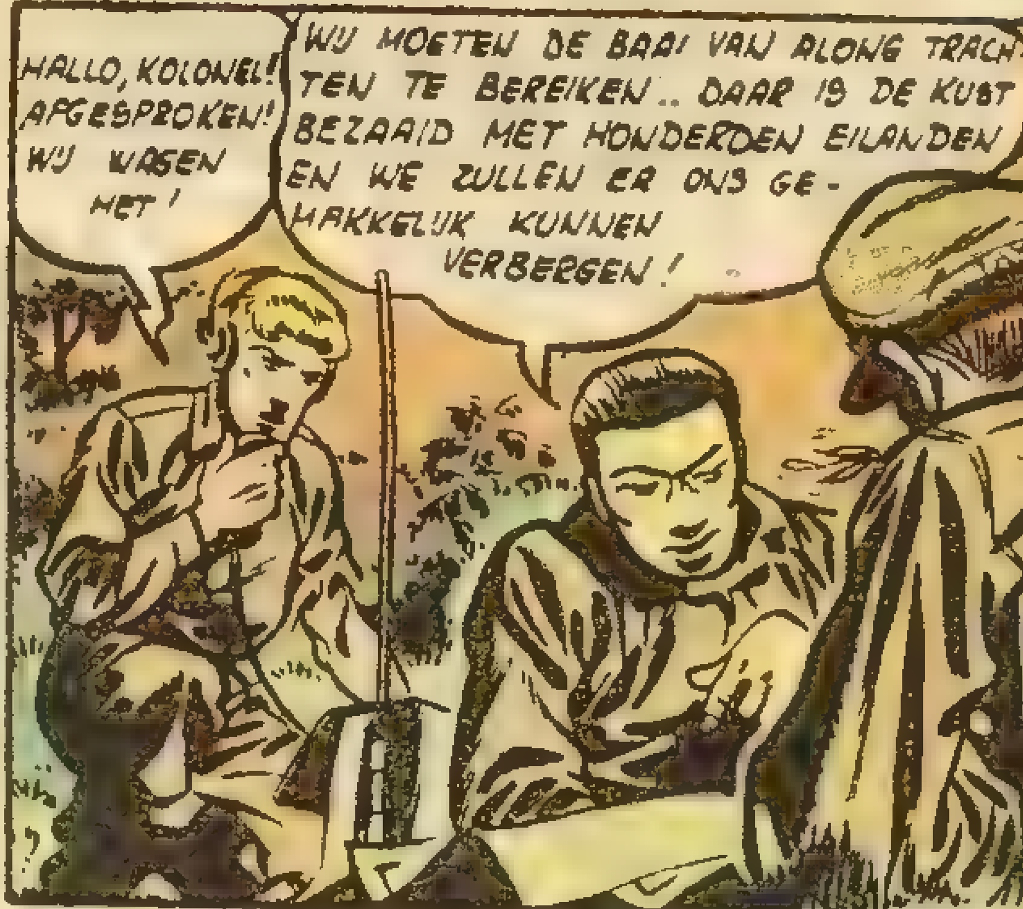

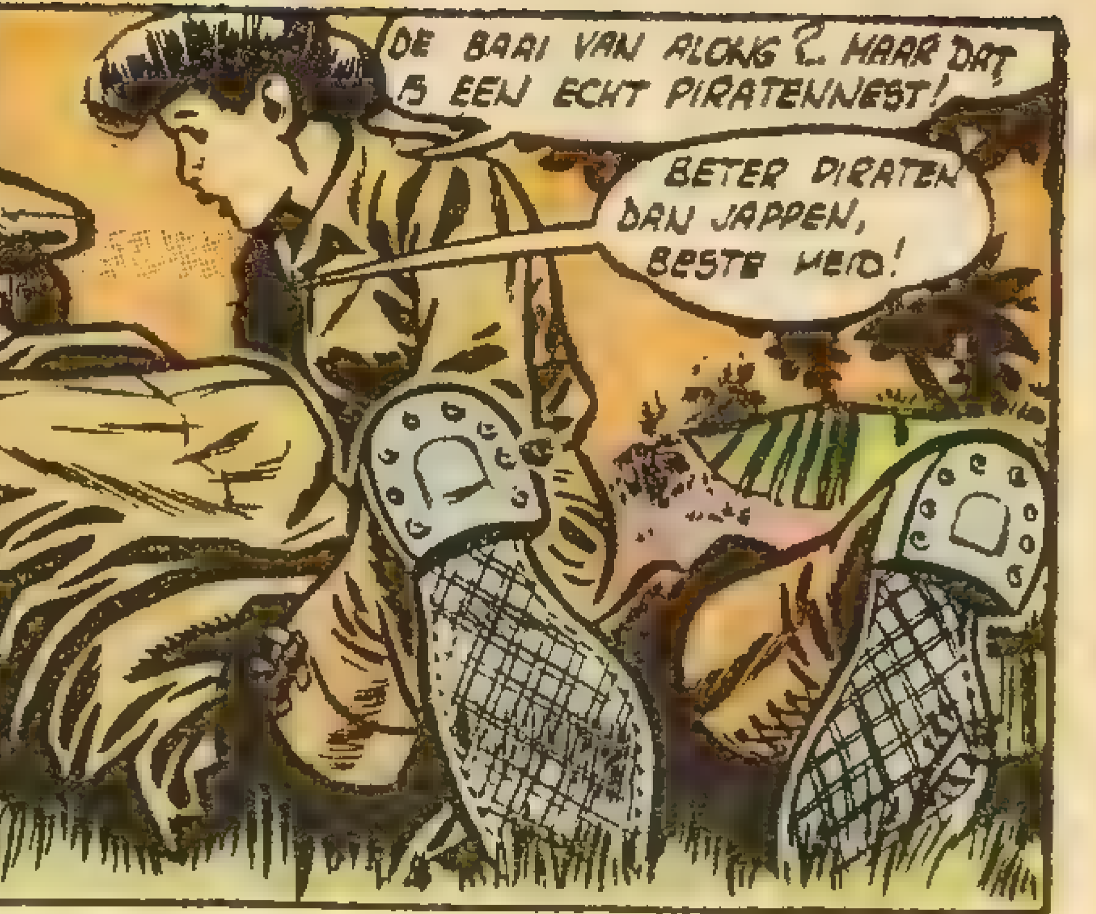

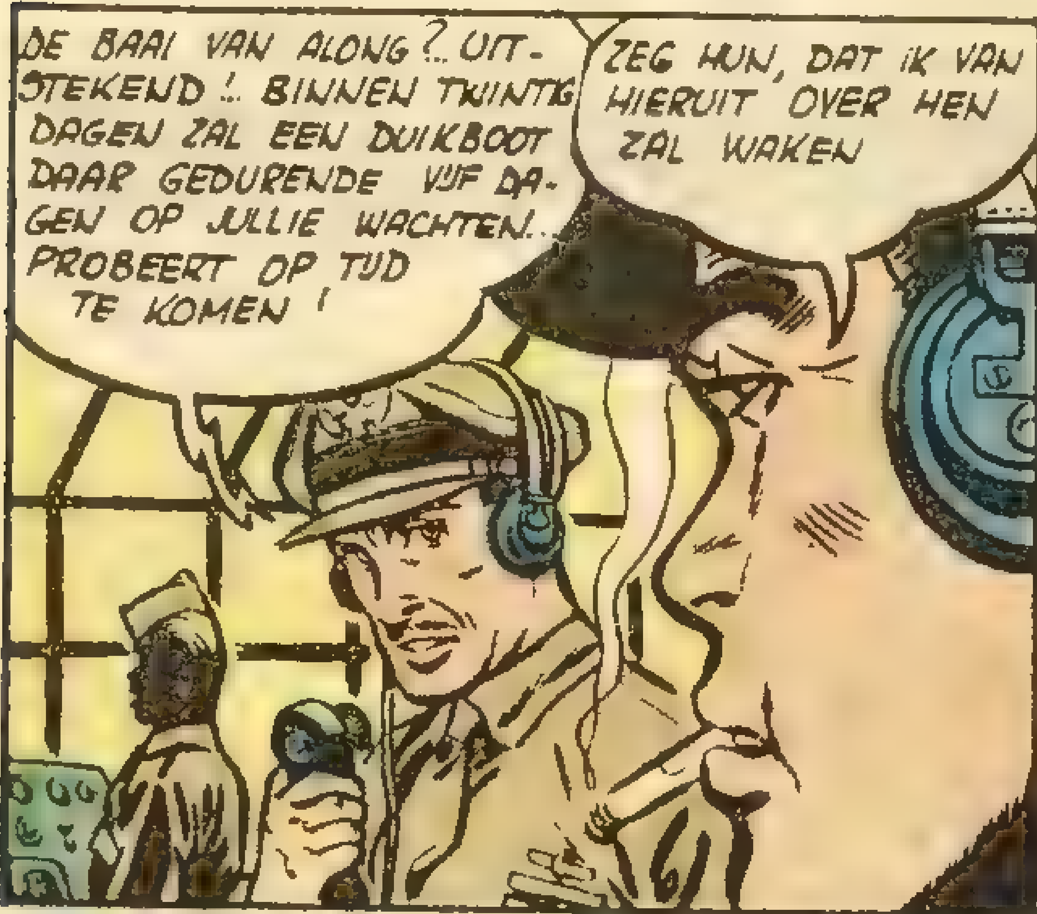

DE VLIEGENDE TIJGERS

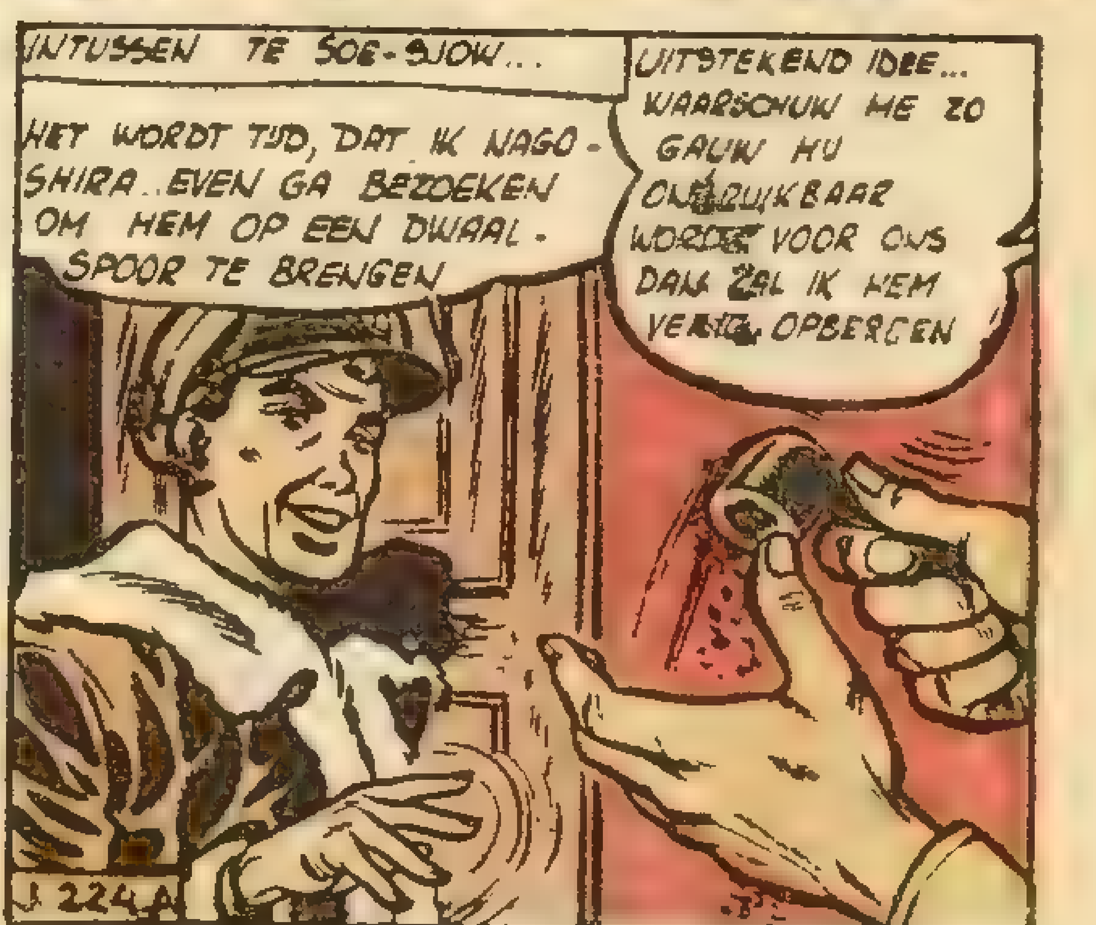

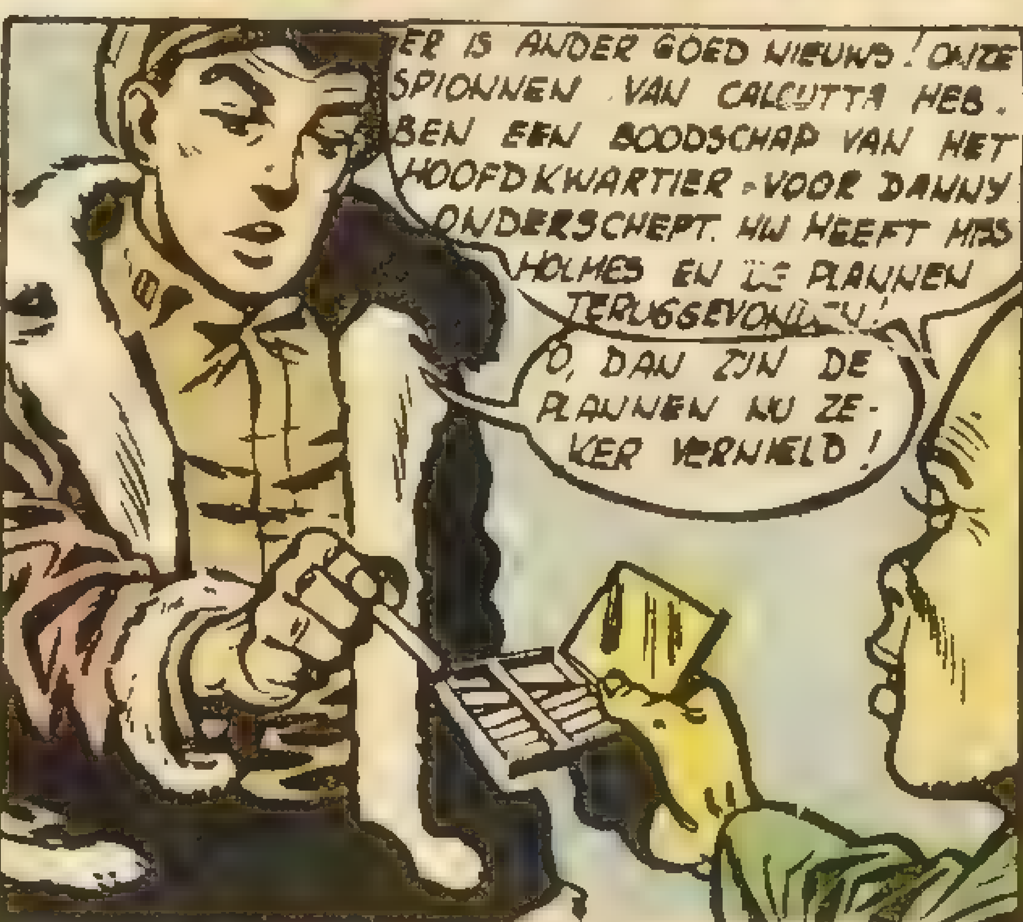

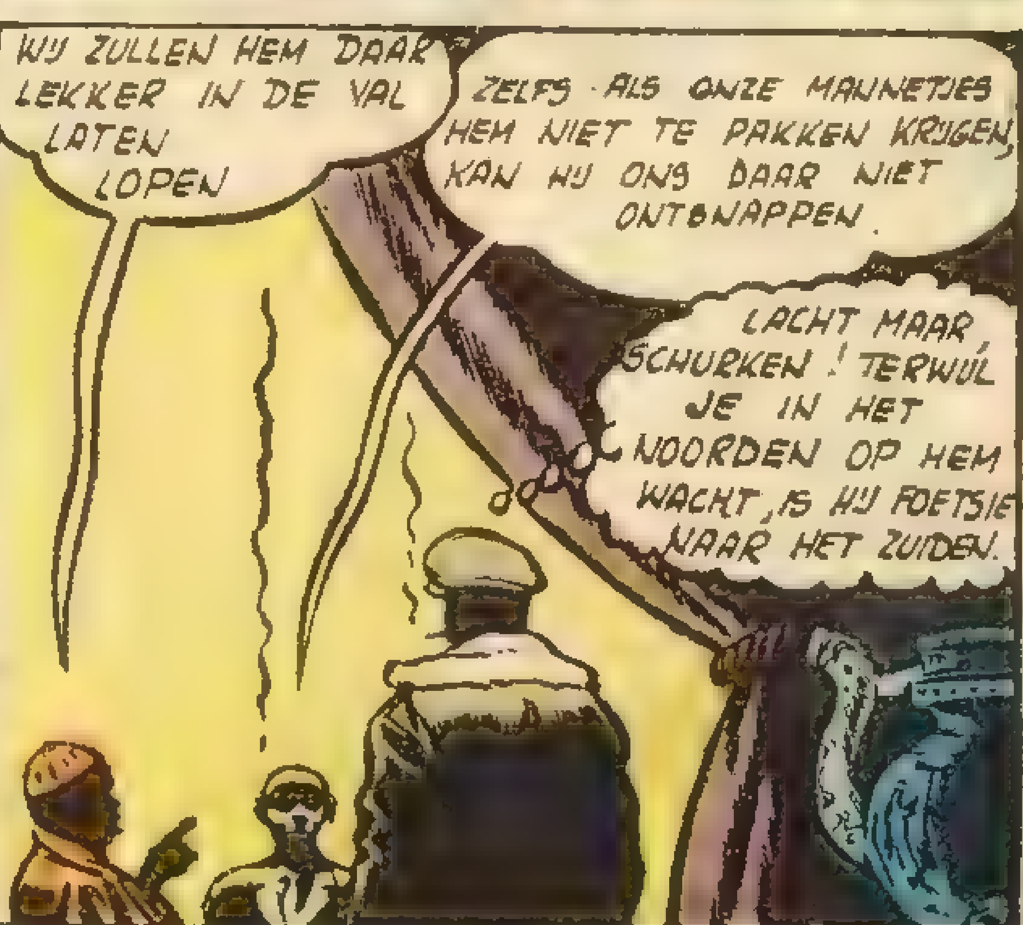

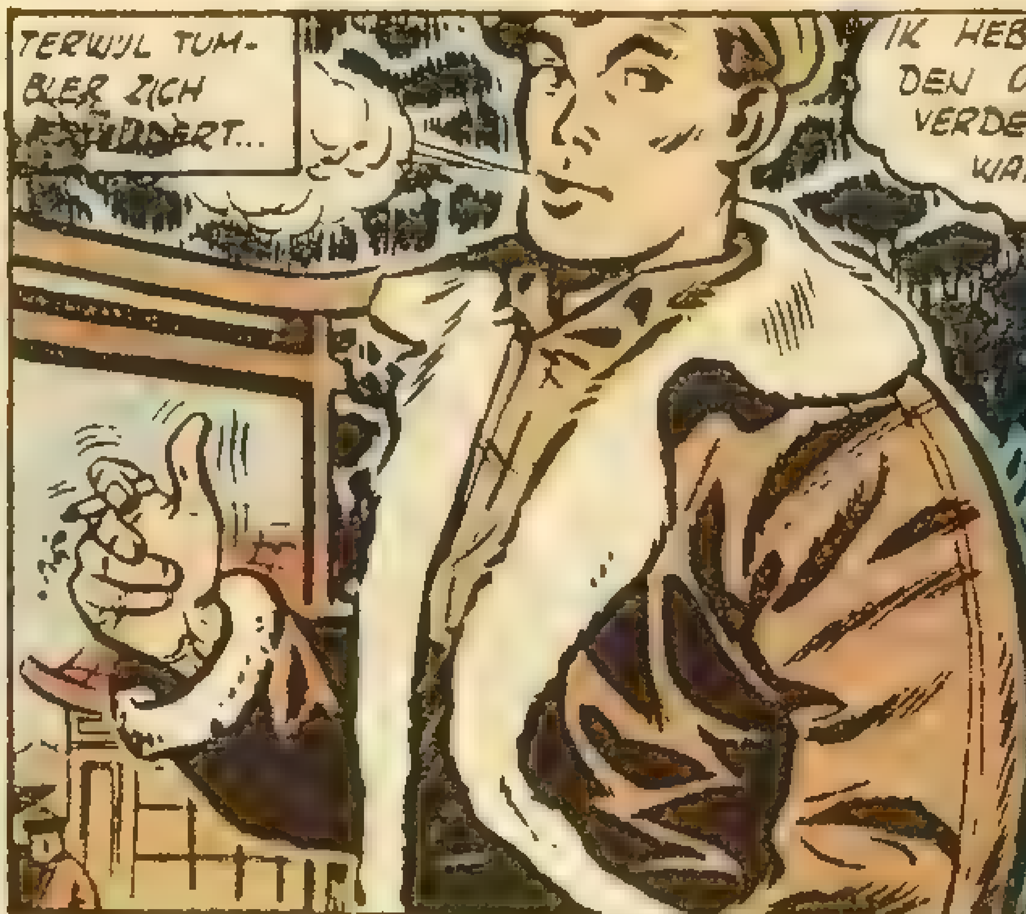

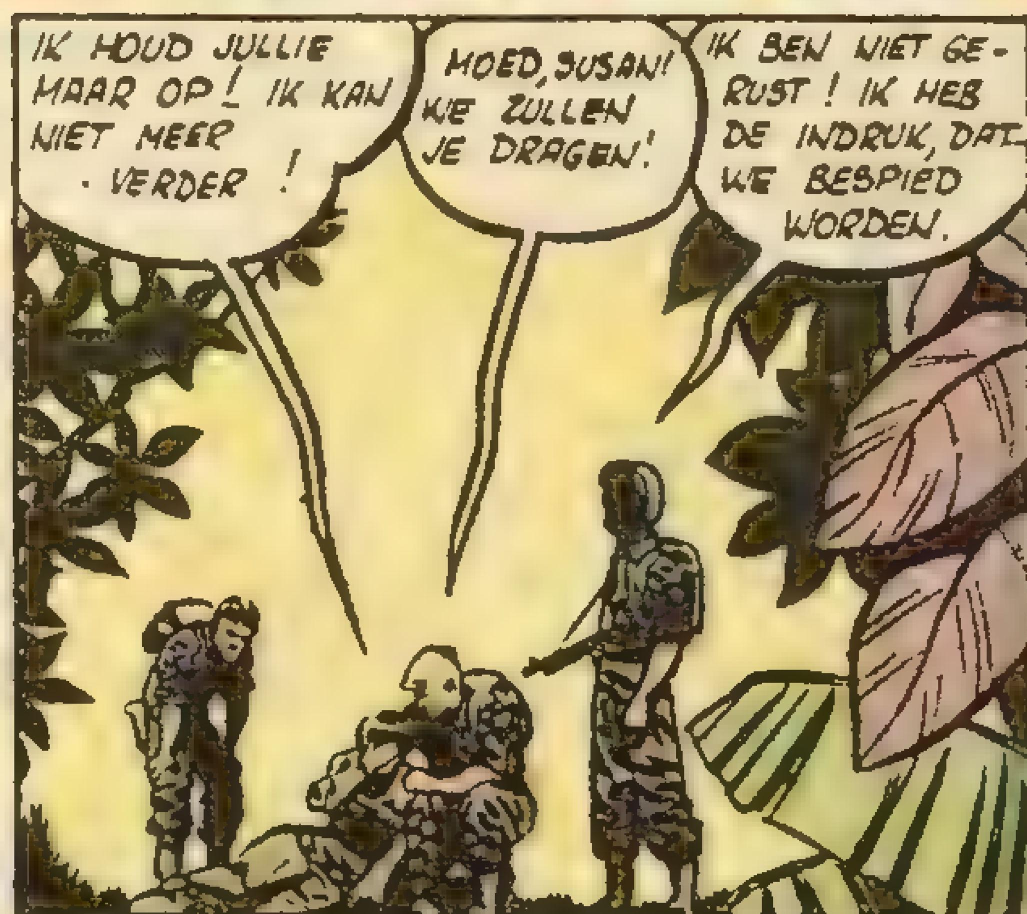

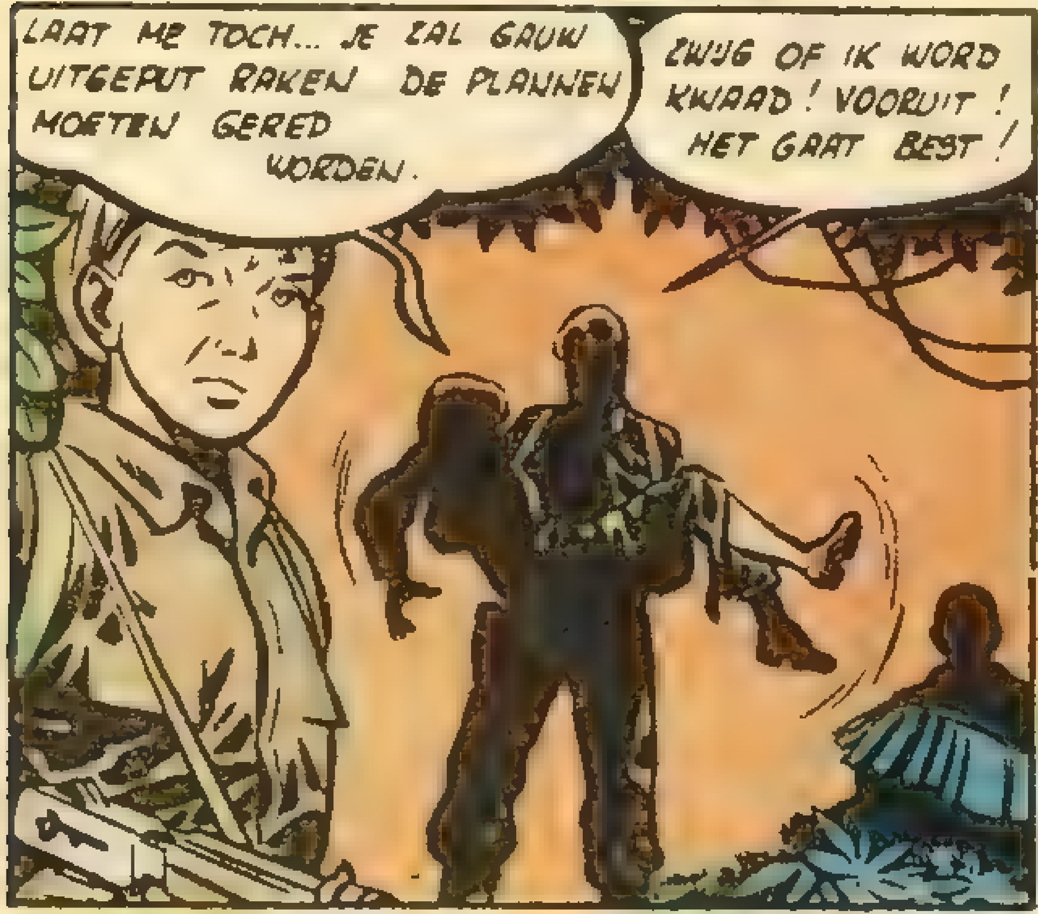
KEER NU TERUG EN ZORG ER VOOR DAT U DAG PER DAG DE BIZONDERHEDEN OVER DE TOCHT VAN DANNY TE WETEN KOMT.
EN VERGEET VOORAL HET OFFENSIEF NIET. DAT DE YANKEES AAN HET VOORBEREIDEN ZIJN
REKEN OP MIJ !

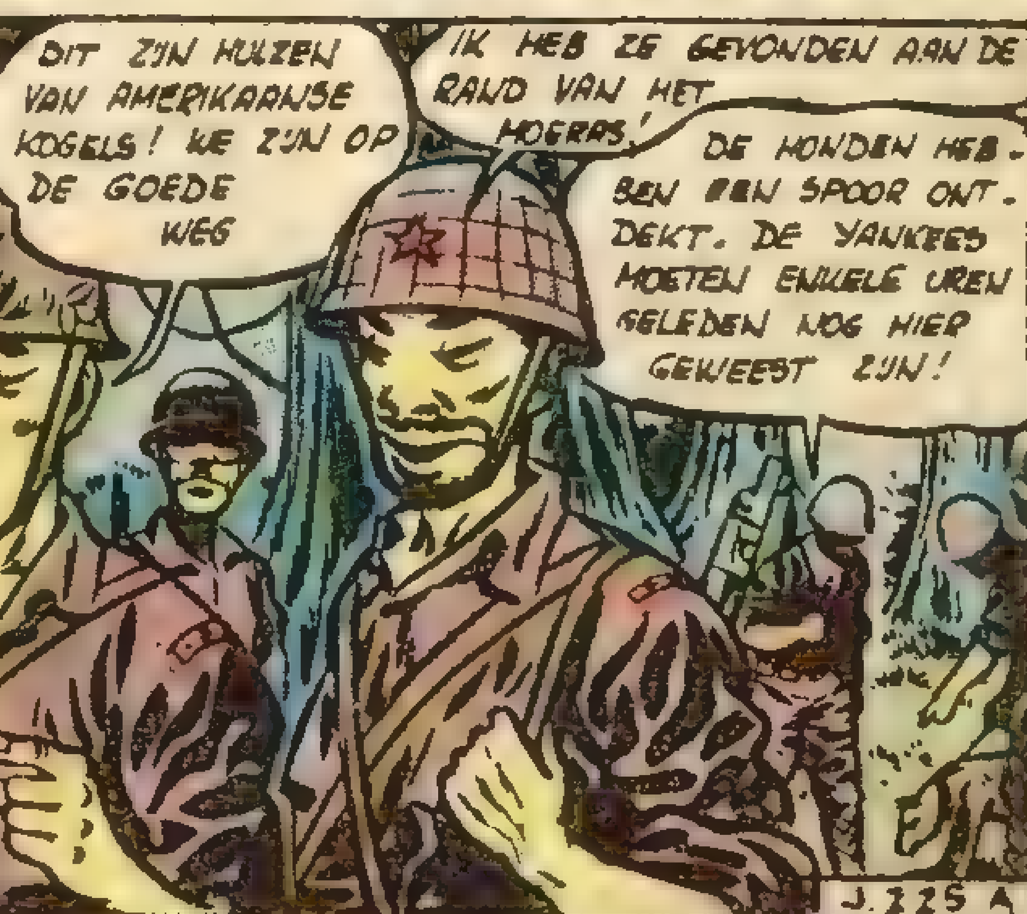

TERWIJL TUMBLER ZICH
IK HEB GEEN ENKELE REDEN OM DIE YANKEE TE VERDENKEN EN TOCH WANTROUW IK HEM.
MIJN ZEER EERBIEDWAARDIGE VRIEND IS TE ARGWANIG. ALS DIE VERACHTELIJKE HOND ONS VERRADEN HAD, ZOUDEN WE AL LANG AANGEHOUDEN ZIJN !

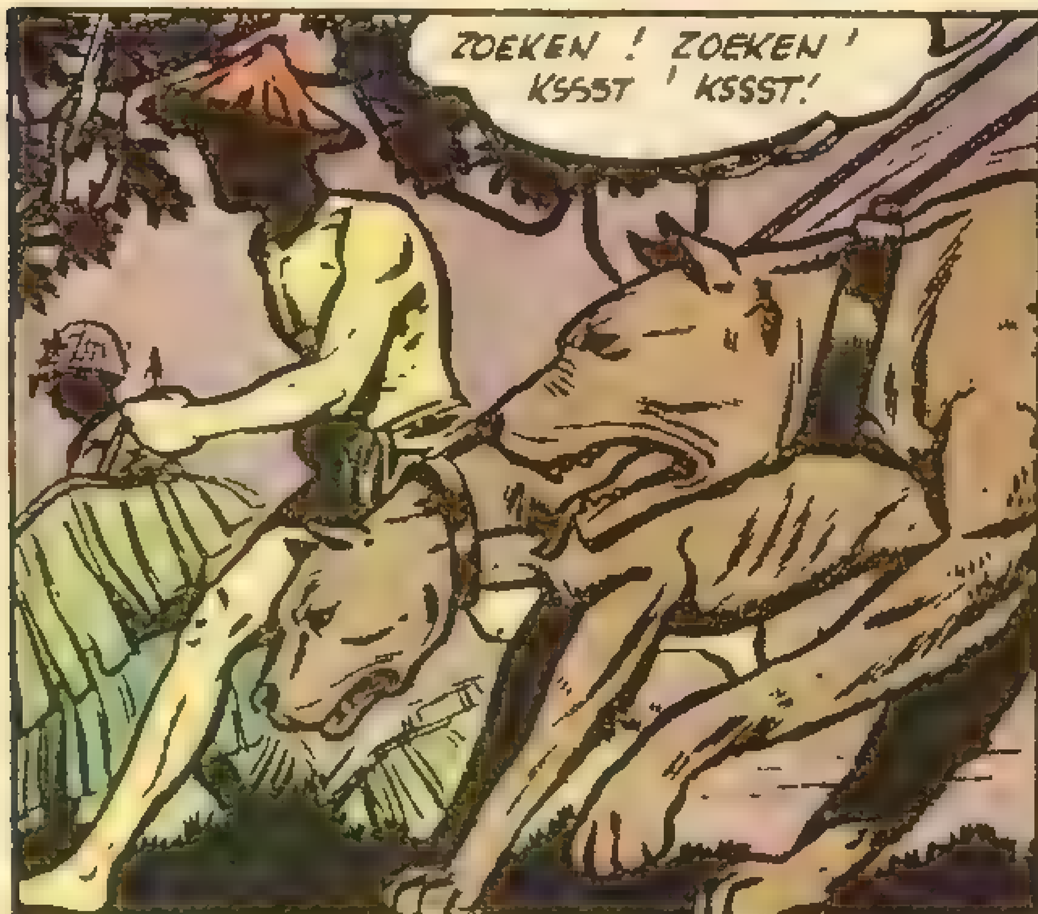

WAT NIET BELET, DAT HIJ MOET VERDWIJNEN ZO GAUW WE HEM NIET MEER NODIG HEBBEN.
MIJN EERVOLLE GASTHEER KAN HIERVOOR OP MIJ REKENEN. IK HEB THEE, DIE DE EEUWIGE SLAAP BEVORDERT.

INTUSSEN...
OEF! VIJFHONDERD KILOMETER IN DEZE OMSTANDIGHEDEN IS WAARACHTIG GEEN PLEZIERREISJE!
DE BODEM BEGINT AL TE STIJGEN. IN DE BERGEN ZAL HET BETER GAAN.
OOOO... IK KAN NIET MEER !

IK HOUD JULLIE MAAR OP ! IK KAN NIET MEER VERDER !
MOED, SUSAN! WE ZULLEN JE DRAGEN!
IK BEN NIET GERUST ! IK HEB DE INDRUK, DAT WE BESPIED WORDEN.

LAAT ME TOCH... JE ZAL GAUW UITGEPUT RAKEN DE PLANNEN MOETEN GERED WORDEN.
ZWIJG OF IK WORD KWAAD ! VOORUIT ! HET GAAT BEST !

MAAR EEN VRESELIJK GEVAAR BEDREIGT DE AMERIKANEN... EEN GROEP VAN KAO-DEI HEEFT HUN SPOOR GEVONDEN.
HUN VALSCHERMEN WAREN IN HET STRUIKGEWAS VERBORGEN.
DIT ZIJN HULZEN VAN AMERIKAANSE KOGELS ! WE ZIJN OP DE GOEDE WEG
IK HEB ZE GEVONDEN AAN DE RAND VAN HET MOERAS!
DE HONDEN HEBBEN EEN SPOOR ONTDEKT. DE YANKEES MOETEN ENKELE UREN GELEDEN NOG HIER GEWEEST ZIJN!
J. 225 A

ZOEKEN ! ZOEKEN ! KSSST ! KSSST!

OP EEN ANDERE PLEK IN DE WILDERNIS.
ZIEZO, DAT DING IS WEER IN ORDE. NU MOET IK DE YANKEES INHALEN EN HUN ENKELE KOGELS LATEN SLIKKEN. IK MOET ER SPAARZAAM MEE OMSPRINGEN, WANT IK HEB BIJNA GEEN VOORAAD
J. 225. B

ZONDER IETS TE VERMOEDEN VAN DIE DRINGENDE GEVAREN, WORSTELEN BUCK, TAO, SONY EN SUSAN DOOR HET OERWOUD, HAAST BEZWIJKEND ONDER DE ONMENSELIJKE HITTE. ZULLEN ZE KUNNEN VLUCHTEN UIT DEZE GROENE HEL VOL WILDE DIEREN, WAAR HET WEMELT VAN SLANGEN EN VAN GIFTIGE INSECTEN, WAAR MYRIADEN MUGGEN ZOEMEN, DIE DE KIEMEN VAN DODELIJKE KOORTS EN ANDERE ZIEKTEN MET ZICH DRAGEN ? ZULLEN ZIJ ONTSNAPPEN AAN DE KOGELS VAN MO, ZULLEN ZE DE PLANNEN VEILIG NAAR SOESJOW BRENGEN, ZODAT EINDELIJK HET BIRMA-OFFENSIEF KAN ONTKETEND WORDEN ?

Clubnieuws

« Met mijn plaatselijke club gaat het uitstekend, schrijft De Valk 29.402 uit Oostende. Ze telt nu 25 leden. Het is een echte Robbedoesclub, « De ware Robbedoesvrienden » genaamd. Tijdens de Paasvacantie zijn ze weg geweest, hoewel ik zelf niet mee kon, want ik had mijn arm gebroken. Eerst wilden ze niet weg zonder mij. Ik heb dan een plaatsvervanger laten kiezen en hun gezegd, dat ze niet moesten thuis blijven, omdat ik niet mee kon. We maken nu plannen voor de grote vacantie en sparen om het nodige materiaal te kunnen kopen. »

Dat is nu werkelijk eens 'n typische brief van een echte Robbedoesrakker. Onze beste Valk klaagt geen stenen uit de grond, omdat hij juist tijdens de vacantie zijn arm heeft gebroken. Nee, hij spreekt alleen heel terloops over het ongeluk om me te laten weten, dat hij dadelijk de nodige maatregelen heeft getroffen om het vermaak van zijn clubleden niet te bederven. Beste gelukwensen, ouwe jongen. Ook alle andere « Ware Robbedoesvrienden » verdienen een pluimpje. Ze dragen hun naam met eer. Dat ze wilden thuis blijven, omdat hun leider niet mee kon, is een bewijs van hun genegenheid en hun trouw. Zo moet het altijd gaan onder Robbedoesrakkers. Ze wedijveren met elkaar in grootmoedigheid. Er is tegenwoordig zoveel zelfzucht, zoveel onrecht en zoveel laaghartigheid in de wereld, dat het voor ons een zeer dringende plicht is, het goede voorbeeld te geven.

Het Rode Masker uit Brugge heeft zich eveneens een moedige Robbedoesrakker getoond. Luister naar wat hij vertelt : « Gisteren stond ik met enkele vrienden te praten over Robbedoes. Een van de jongens had een clubkaart bij zich en wilde het geheimschrift aan de anderen verraden. Ik gaf hem een draai om zijn oren en nam hem zijn kaart af. Ik gaf ze hem niet terug voordat hij me beloofd had, niet opnieuw te beginnen. Wel, Rob, wat denk je van mijn houding ? Heb ik goed gehandeld ? »

Nee, beste Fernand. Je had die jongen niet één, maar twee draaien om zijn oren moeten geven. Ha-ha-ha ! Nee, alle gekheid op een stokje ! Je verontwaardiging was zeker gerechtigd en die klap zal hem in elk geval geen kwaad hebben gedaan. Toch zou het nog beter geweest zijn, als je hem had kunnen overtuigen van zijn schandelijk gedrag zonder daar geweld voor te gebruiken. De jongens, die het hart op de rechte plaats dragen, draaien gewoonlijk dadelijk bij, als je beroep doet op hun eergevoel. Wat er ook van zij, door je kranig optreden heb je hem belet, zich als een lafaard te gedragen en dat is tenslotte het voornaamste. (Je oproep komt hieronder.)

OPROEPEN

Rakker **Fernand Zwartjes, Philip Stockstraat 9, Brugge,** en de twaalf leden van zijn plaatselijke club richten een oproep tot alle Robbedoesrakkers uit het Brugse om zonder dralen aan te sluiten.

Rakker **Guillaume Belaey, Ackerstraat 1, Wondelgem,** heeft een plaatselijke Robbedoeselftal opgericht en zou graag enkele partijtjes spelen tegen elke andere Robbedoesploeg uit het Gentse. Wie doet nog mee ? Schrijf of bezoek hem.

BRIEVENBUS

De Wesp, Heist-op-den-Berg. — Ik had niet van jou gedacht, dat je het zo gauw zou opgeven. Een plaatselijke club stichten is een kwestie van weken en soms van maanden. Om een Robbedoesclub tot bloei te brengen, moet je er lang en geduldig aan werken. En je mag vooral niet verwachten, dat je ineens zo maar 'n vijftigtal rakkers bij elkaar zal trommelen. Bovendien komt het niet aan op het aantal. Ik ken op het ogenblik een plaatselijke club met maar vier leden. Dit is een van de meest actieve clubs van het land. Ze hebben samen zelfs 'n zweefvliegtuig gebouwd. Het kon niet vliegen, maar dat vonden ze niet zo vreselijk. Ze zijn dadelijk opnieuw begonnen en hopen ditmaal meer succes te hebben. Dat noem ik nu sportief zijn in de ware betekenis van het woord. En doorzetten !

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld »
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Piet Kwabbernoot slaaft in het zweet zijns aanschijns. En dat wil wat zeggen, daar je bij Piet niet weet, wààr zijn aanschijn precies begint ! Niemand heeft zo'n grote « In de naam des Vaders » als hij. Terwijl hij in de knollentuin bezig is, blaat zijn dunne stem :

... en druppels sp..hatten o-overal
om ie-hieder bloempje te bespr-hoeien
ook 't kl-hein-hei-hei-henste !...

Zijn gezang zal wel verstommen, als hij hier deze eerste knol van **JAN BORLUUT**, die te Gent van een lange ziekte is opgestaan, onder zijn schop krijgt !

P. K. KRIJGT ACHT DAGEN...

Hijgend en puffend sjokt het rammelend boemeltreintje 't stationnetje binnen waar het met 'n zucht stokkedood valt. Op 'n paar valiesjes, die er uit geslingerd worden, volgt — schrik niet — Recruut Piet Kwabbernoot !... Vervolgens hijst zich nog 'n soortgenoot uit de coupé.

— « Amai, klaagt P. K. Nu zijn we minstens een uur te laat « op stal » ! 't Zal er weer eens stuiven bij 't luitenantje. Dat wordt op z'n minst acht dagen cachot !...

— D...d...dat i...is't, hakkelt Piet's lotgenoot op zijn gewone manier. W...wat nu ?

Onze held zei niets, maar met lome schreden slenten ze 't stationnetje uit.

— Hm, kuchte onze Kwabber. Ik zal het wel uitleggen, dat het die trein zijn schuld is en me wit wassen. Maar gij, Cyriel, ik vrees voor je !... Oei, we zijn er. Cyrielke, jongen, 't is kruis of munt... Kerel, ik ga eerst !

Wat bedeesd en met zwaar gemoed klopte P. K. aan.

— Jaa... geeuwde een slaperige stem.

Terwijl Piet aansloeg monsterde de dikke luitenant hem.

— Ja luitenant, ziet u, de trein stopte overal... enne...

— Jaja, 'k ken dat lolletje ! Acht dagen ! Ingerukt !...

De beurt was aan Cyriel :

— Lulu...luite...nant i...iik h..h...heb... è...

— Och toe ! Trap het af !... De volgende ! In de Mess botste Piet op Cyriel.

— A...a...awel ?

— Acht dagen, zei Piet met 'n lang gezicht. En jij ?

— I...ik, o... niks, meesmuilde Cyriel.

En kalmerend voegde hij er bij :

— T...t...teken, d...dat g...gij n...niet z...zo goed e...e...explikeert a...als i...ik !

JAN BORLUUT uit Gent.

MATROOS VANO DER KLEIN uit 's Gravenwezel heeft het in de geleerdheid gezocht en geeft een min of meer aanvaardbare verklaring van het ontstaan van de naam « Antwerpen ». Mijn geleerde boeken zwijgen erover, Gustaaf ! Eervolle vermelding voor je verhaal uit de Boerenkrijg, maar netter schrijven, hoor !

DE NAAM ANTWERPEN

Naar alle waarschijnlijkheid kwamen in de zesde eeuw Saksen zich neerzetten op de rechteroever der Schelde. Die bouwden er een laad- en losplaats, die zij in hun taal « Werph » of « Werf » noemden, een woord, dat « oever » betekent. Zo werd deze plek spoedig « An d' Werf », genoemd. Vandaar de naam onzer stad « Andwerf » « Antwerp » en eindelijk « Antwerpen ». Waarom zijn die Saksen in deze toen moerassige streek komen wonen ? Dat zegt de geschiedenis niet. Maar zeker is, dat de stichting onzer stad voor de zevende eeuw plaats had.

MATROOS VAN DER KLEIN uit 's Gravenwezel.

Tenslotte varen we in het kielzog van **YARK DE STIJFHOOFDIGE 30.407** uit Gent de wateren der geschiedenis op.

DE VERGELDING

Statig doorploegde de « Isabella » de wateren van de Golf van Cadiz. Dit prachtig Spaans galjoen maakte deel uit van een vloot, speciaal uitgerust tot het vernietigen van kapers, die te dien tijde de zeeën onveilig maakten. Het schip telde maar eventjes 280 stukken van het nieuwste model ! Kapitein was Don Ferdinand van Sevilla, een kerel als een boom en voor niets of niemand vervaard.

Enkele mijlen Noordwaarts van het schip speelde zich een drama af tussen het Spaanse karveel « Don Juan » en de Franse kaper « Le Viking ». De Spanjool vervoerde een lading goudstof, maar was slechts met zes stukken gewapend. Terwijl de kaper er honderd twintig bezat...

Al spoedig was het karveel overmeesterd en de bemanning vermoord. De lading werd overgeladen en het schip met een welgemikt schot in de grond geboord.

Deze losbranding echter waarschuwde de « Isabella », die onmiddellijk koers zette naar het geluid. Na enkele uren zag de Spaanse uitkijk aan stuurboord een schip zonder vlag. Met dubbele ijver joeg men « Le Viking » na. Na een uur kwam het galjoen op gelijke hoogte van de kaper. Toen ging de kat op de koord. De kanonnen begonnen te donderen en een welgemikt schot van de Spanjolen veegde de bazaansmast weg, die in zijn val alles vernietigde. Intussen enterde de « Isabella »

Een nieuwe tekentechniek veroveren is moeilijk ! We zien hier hoe LOEKIE uit Oostende vorderingen maakt in het linoleum-snijden !

Robbedoes en Piet Kwabbernoot op bezoek bij Marcel en Frank, door FRANK uit Merksem.

en een lijf aan lijf gevecht ontstond. De gedachte aan de galeien bezielde de Fransen met heldenmoed, maar niets kon baten. Binnen enkele uren was de strijd beslecht. Alle kapers hadden er het leven bij ingeschoten. De gestolen goudstof was onaangeroerd gebleven en werd op het galjoen overgeladen.

Tegen de avond werd het kaperschip in brand gestoken en voer traag weg. Het was een reusachtige fakkel : een waarschuwing voor alle kapers. De « Don Juan » was gewroken !

YARK DE STIJFHOOFDIGE 30.407 uit **Gent.**

Er zijn natuurlijk eervolle vermeldingen ! Zo voor **Montana-King 30.388** uit **Eisden**, die een verhaal en een tekenknol leverde. Op de tekenknol staat een taalfout : Alleman bedient ? en Let verhaal van de tovenaar en zijn leerjongen had je veel spannender moeten vertellen ! Voor **Will Scarlet 29.871**, eveneens uit **Eisden**, die een Meiopstel plant en een nagetekende tekenknol. Jammer, maar dat had **iedereen** kunnen schrijven ! Dat de bloempjes bloeien, de Meimaand aan O. L. Vrouw is toegewijd en de zwaluwen terug zijn, kan iedereen meedelen op die manier. Dat wil niet zeggen, dat het geen eigen werk is ! Maar... niet alleen zien, ook in je opnemen ! Niet alleen wat neerschrijven, maar er ook iets eigens en pittigs mee zeggen ! Doe je best nog eens flink ! Hetzelfde geldt voor de opstelknollen van onze goeie **Wesp** uit **Heist op den Berg** en van **De Blauwe Sperwer 29.753** uit **Borgerhout**. Zorgt, dat je werk een persoonlijk stempel krijgt. **Buck Danny 27.444** uit **Lier** nagelt nogmaals de pikwegknol van de « Gemaskerde Wreker » uit Zaventem (in nr 525) aan de schandpaal. Bedankt voor je waakzaamheid, Buck !

In het dichterknollenperk planten we eerst een versje van **KLEINE ANNIE** uit **Humbeek**, die reeds dichtte, toen ze nog maar tien jaar was, als Snuffel zich goed herinnert ! Nu is Annie dertien jaar en half.

DE ZONNE LACHT...

De zonne lacht en glanst weer van daarboven
Je voelt 't geluk, dat staat op je gelaat,
Je bent zo blij en wilt Gods schepping loven,
Je voelt da. alles weer veel beter voor je gaat.

Al is het leven soms heel droef, vol zorgen,
Toch voel je steeds het stromen van je bloed
Je denkt vol hoop weer aan de dag van morgen,
Je jonge hart geeft je weer troost en moed.

Laat klinken dan je lied maar over veld en weiden,
Laat glanzen weer je ogen diep en rein...
Vergeet nu maar het leed en alle lijden
Dan zul je weer opnieuw en heel gelukkig zijn !

KLEINE ANNIE uit **Humbeek.**

RI-RANK uit **O. L. Vrouw-Lombeek** probeert het ook weer. Waarom toch al dat plechtstatige, galmende, overdreven-gevoelige ?... Dicht eens fris van de lever ! Dichtertaal is niet ànders dan gewoon beschaafde omgangstaal. Ze is alleen maar pakkender, pittiger en (soms) zangeriger ! Laat al onze aankomende dichters dat eens goed in hun oren knopen ! Zo is er al veel meer « poëzie » in het pretentieloos dingske van **BLAUWE TOEKAN 26.438** uit **Bredene-Duinen.**

BIJ MOEDER

Ik kan me soms zo eenzaam voelen,
zo droevig, triestig, troosteloos,
en 'k voel m' in 's werelds ijdel woelen
alleen en klein en nutteloos...

Ik voel dan de behoefte komen
mijn hoofd te vleien aan een hart,
begrijpend mijne droeve dromen,
genezend mijne diepe smart.

Ik ga dan naar mijn moeder henen,
omdat ik weet dat moeder zal,
me koelte, hulp en troost verlenen,
me zuiv'ren 't hart van bittre gal.

RI-RANk uit **O. L. Vrouw-Lombeek.**

GA MAAR DOPPEN, SPINNETJE !

Met hun frakjes goud en bruin,
snoepen de hommels : Ziem en Zoempje
in een grauwe achtertuin
uit een snoezig klaverbloempje.

Maar... zowaar ik ogen heb,
past toch op, gij, dronken hommels !
Zie daar hangt een spinneweb,
Kijkt toch uit je oogjes, drommels !...

Tekenknol als hulde aan Lucky Luke door DE WITTE uit Hofstade.

Is me dat een grote schrik !...
Ziem kan juist het net passeren.
Ha, die spin, niet in haar schik,
nu ze weer niet kan dineren !

Ei ! ei ! ei ! Wat ben ik blij !
En wat is die kobbe nijdig !
Maar ook Zoempje raakt voorbij
«Gaat maar doppen!» grapt ze snijdig...

BLAUWE TOEKAN 26.438 uit **Bredene-Duinen**

Een eervolle vermelding verdienen hier **Bliksemsabel 29.996** uit **Hulsthout**, die alleen nog maar rijmelt en Robbedoesrakker **Fernand S.** uit **St Gillis-Dendermonde**, die al iets meer kan. Proberen jullie eens een klein, fijn dingetje te dichten !

Eervolle vermeldingen tekenknollen : **Tijl Uilenspiegel 30.341** uit **Komen**. Het is nog geen dartel schaap, Frans ! **Bobbejaan Schoepen** uit **Stene**, die zijn held conterfeitte, **Stropke** uit **Gent**, die er P. K. tussenneemt. Maak nog eens een vers, Stropke ! **Superman** uit **Menen** met twee knolletjes, **Siee-Krath** uit **Turnhout** met Karel I. Nagetekende knolletjes van **Springende Bison 28.055** uit **Wilrijk** (heel goed !), **Gele Hand** uit **Heusden (L)**, **Don Juan 30.312** uit **Kruibeke**, **Kismet 30.349** uit **Zottegem** (te zwart) en **Tom Colby 29.724** uit **Hofstade.**

Dat voor deze week. Tot de volgende rakkers ! Groeten van Sjarel, Piet en jullie

opperplanter
SNUFFEL.

DE JONGE KAPITEIN

(Vervolg van blz. 13.)

en greep de dodelijk verschrikte oude vrouw bij de keel.

— Daar betrap ik je op heterdaad, valse spionne, schreeuwde hij.

De oude vrouw, die nog juist de kaars had kunnen neerzetten, beefde van angst en begon luidkeels om hulp te roepen. De kolonel en Frans holden naar boven.

Baron von Oldenhove kon zijn lachen niet bedwingen, toen hij het kapiteintje daar in zijn hemd, zwaaiend met zijn degen, tegen dat oudje te keer zag gaan.

— Wat moet dat, kapitein ?

Wybe was plots veel minder zeker van zichzelf.

— Ik dacht, dat ze het op onze geheime documenten gemunt had en wilde die diefstal verhinderen. Het is zeker een spionne !

— Maar kapitein, riep Frans verontwaardigd. Moeder doet nooit een vlieg kwaad !

— Ik zocht even mijn bril, zei het moedertje onthutst.

Toen zag kapitein Wybe Aylva eensklaps in, hoe dwaas zijn optreden was. De kolonel wachtte tot moeder en zoon van de kamer waren en zei toen nuchter :

— Laat dit je een les zijn, kapiteintje ! En over die documenten kun je gerust zijn. Die zijn dichter bij me dan mijn hemd !

Even later aten ze een heerlijke omelet. Buiten huilde de wind en woedde de sneeuwstorm met onverzwakte kracht.

Gelukkig voor de bewoners van Holland viel enkele dagen later de dooi in, waardoor het gevaar van een inval door de Fransen over het ijs voorgoed was afgewend.

Kapitein Wybe Aylva heeft de les niet vergeten ! Hij werd, dank zij krachtdadig optreden zonder onbesuisdheid en nuchter nadenken een der bekwaamste legerkapiteins van de prins.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

ALS GE WIST. WELK ONHEIL GE OVER MIJN MEESTERES BRENGT, MIJNHEER, ZOUDT GE NIET AANDRINGEN. WANT MEN BEWEERT VAN U DAT GE EEN EERLIJK MAN ZIJT.
IK BEKEN U, DAT IK NIET GRAAG ZO'N KARWEITJES UITVOER, MEVROUW. MAAR EEN SOLDAAT MOET GEHOORZAMEN, IK HEB NIET HET RECHT OM OVER DE BEVELEN VAN MIJN MEERDEREN TE OORDELEN.

ZIJT GIJ HET, BRAKELS, DIE DE AANSTICHTER VAN DIT ALLES ZIJT? WEE U ALS DE LEEUW ONTWAAKT!
ZWIJG, MEVROUW. SOLDATEN, BEWAAKT FLINK ONZE GIDS. IK HEB NIET VEEL VERTROUWEN IN VERRADERS.

BRENGT HEM WEG

LIEVE JONKVROUW, WORD WAKKER. DE FRANSEN ZIJN DAAR.. ER IS NIETS AAN TE DOEN... GE MOET

ACH, GOD! NU IS ALLE HOOP VERLOREN – DE LEEUW ZAL ZIJN DOCHTER NOOIT MEER TERUGZIEN!
BINNEN?

EDELE JONKVROUW, NEEM HET MIJ NIET KWALIJK... MAAR IK MAG NIET LANGER TALMEN.
IK VOLG U MIJNHEER MAAR IK REKEN ER OP, DAT GIJ EN UW SOLDATEN ZICH WAARDIG TEGENOVER MIJ ZULT GEDRAGEN.

DAAR GEEF IK MIJN WOORD VAN EER OP, JONKVROUW BIJ MIJ ZULT GE VEILIG ZIJN!
ZEG ME TOCH WAAR GE MIJN MEESTERES HEENVOERT, MIJNHEER!

DE PLAATS ZELF KEN IK NIET, DE JONKVROUW ZAL IN FRANKRIJK GOED BEHANDELD WORDEN.
DAAR ZIT JOHANNA VAN NAVARRA ACHTER!
JA, DAT KENNEN WE..
48

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

NA HET AVONTUUR IN HET VLIEGTUIG WANDELEN ONZE VRIENDEN IN DE STAD. ZIJ WORDEN ECHTER BESPIED.

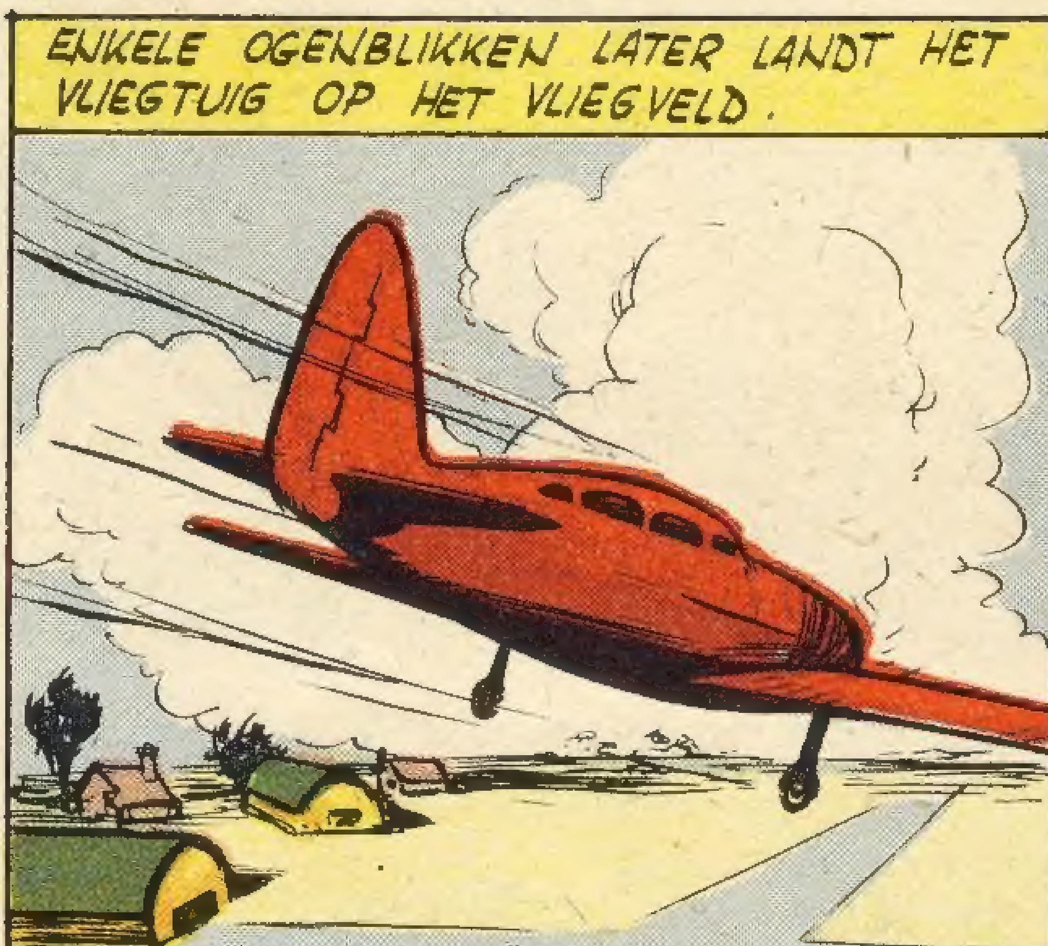
Bespionneerd

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT EN BOLS, DIE GEVANGEN GENOMEN ZIJN, WORDEN IN EEN GOUDSMELTERIJ TE WERK GESTELD, IN EEN OUDE "BOEN-HAM" TEMPEL. JEFKE HEEFT ECHTER HUN SPOOR GEVONDEN EN MET BEHULP VAN JONG-LO ZAL HIJ TRACHTEN HEN TE BEVRIJDEN.

¹ SIOIN = MUG.

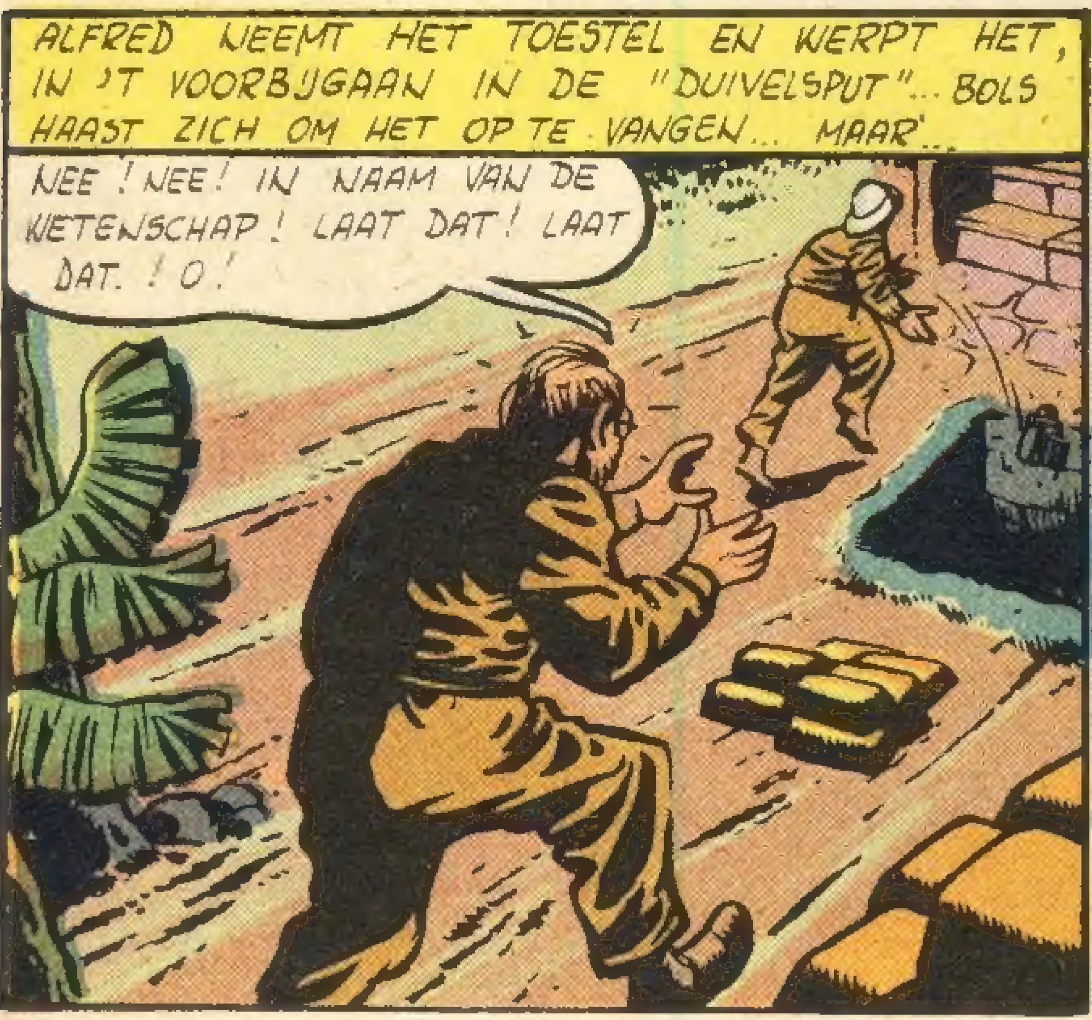

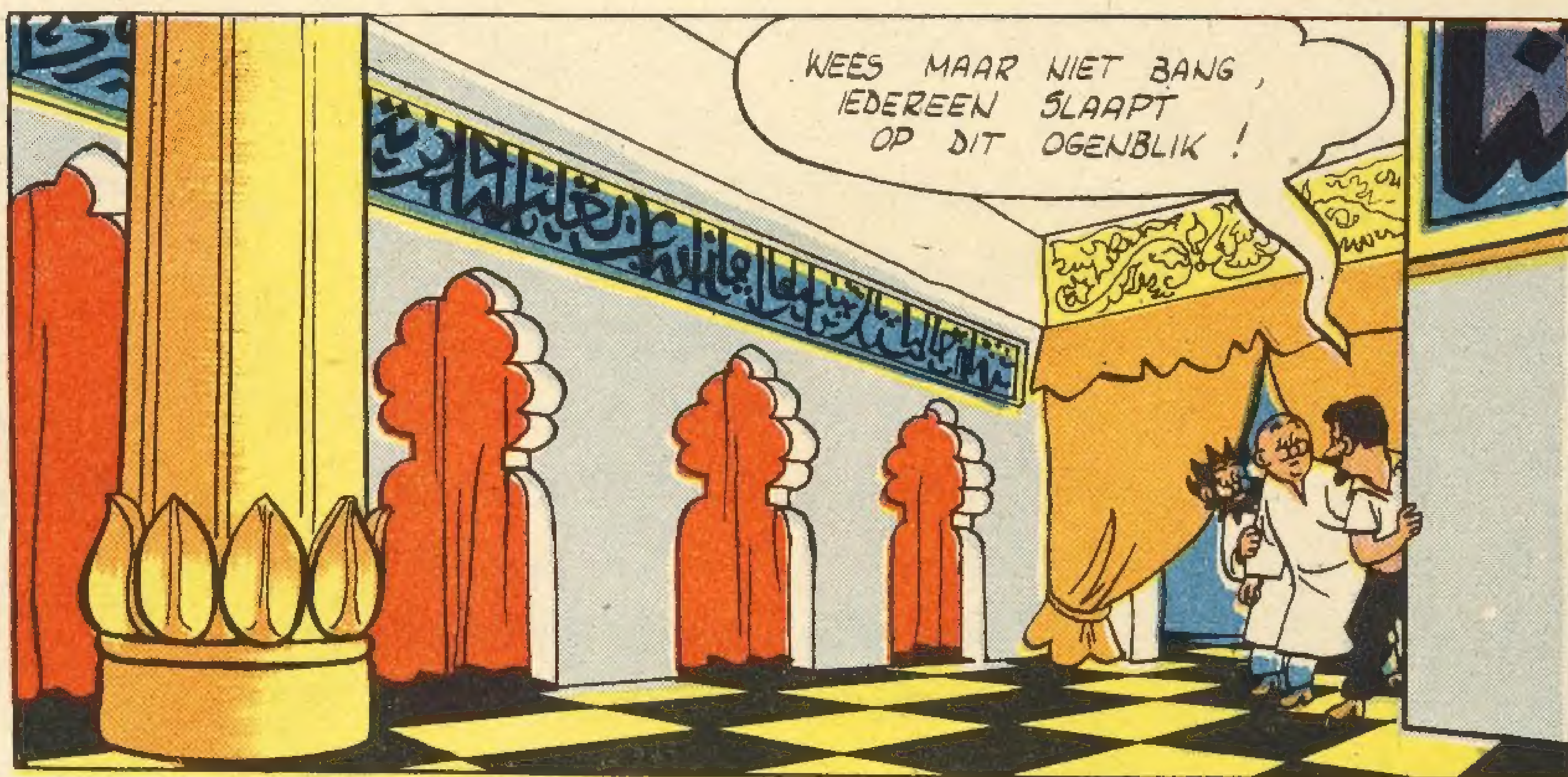

de BAARD en de KALE

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.